LARS ADELSKOGH

ETERHÖLJET

ETERHÖLJET
av Lars Adelskogh

TVÅ
HYLOZOIKENS GRUNDER

"Alla ting är tre och tre är överallt, ty som pytagoreerna säger, är alltet och alla ting bestämda av talet tre."

Aristoteles

"All esoterisk undervisning om livets manifestation bygger på hylozoikens grundbegrepp."

Den esoteriske mästaren Djwhal Khul

2.1 Pytagoras' skola

Hylozoiken är den esoteriska världsåskådningen i västerländsk utformning. Hylozoiken formulerades av Pytagoras, den store grekiske matematikern och tänkaren. Han avsikt med hylozoiken var att lägga grunden till framtidens vetenskap. Hur långt före sin tid han var framgår av att det är först nu, som man börjar kunna begripa hans system mer allmänt. Detta tack vare att den vetenskapliga forskningen nått så långt, att den nu börjar möta vissa av hylozoikens grundprinciper. Ty medan vetenskapen befattar sig med den fysiska verkligheten enbart, beskriver hylozoiken främst den överfysiska verkligheten. Det är nämligen i denna som orsakerna finns till skeendena i det fysiska. I framtiden blir en direkt anknytning mellan vetenskap och hylozoik möjlig.

Pytagoras var alltså tusentals år före sin tid. Detta förklaras med att han tillhörde ett brödraskap, vars medlemmar systematiskt utvecklat sin medvetenhet långt utöver den normala människans begränsning. "Kunskapsorgan", som ännu slumrar hos de flesta av oss, väckte de därmed till full aktivitet. Därmed kunde de skaffa sig en suverän kunskap om universum och människan, långt utöver den nuvarande vetenskapens möjligheter, vilka begränsas till vad som kan erhållas genom de fysiska sinnena och deras förlängningar med instrument. Denna kunskap kallas esoteriken. Brödraskapets medlemmar grundade kunskapsskolor i olika nationer, så snart dessa nått en viss grad av civilisation. I denna förutsättning ingick att åtminstone en avsevärd minoritet av folket skulle ha lyckats frigöra sitt tänkande från traditionell felsyn och börjat ställa förnuftiga frågor om livets mening och verklighetens natur.

Pytagoras grundade 700 år före vår tidräkning en kunskapsskola på Sicilien, som då var en grekisk koloni. Esoteriska skolor hade funnits i tusentals år när Pytagoras framträdde. Det nya med hans skola var det systematiska och överskådliga sättet att framställa den urgamla kunskap som alla äldre och yngre skolor hade gemensam. Han förstod grekernas sinne för konkret kunskap, vetenskaplig metod och exakthet.

Det är därför som hylozoiken av alla esoteriska kunskapssystem bäst passar för västerlänningar med vetenskaplig och filosofisk orientering, deras kärlek till klara fakta och avoghet mot mångtydiga symboler.

Pytagoras' lärjunge Kleinias flyttade senare skolan till Athen, där den fick ett oerhört inflytande på grekiskt tänkande. Bland berömda invigda kan nämnas Platon och Aristoteles. I samband med Alexanders erövring av Främre Orienten ända till Indien samt Nordafrika och grekiskans utbredning till världsspråk fick skolan avläggare över ett betydligt större område. Både den hermetiska och den gnostiska skolan tog starka intryck av pytagoreerna.

Hylozoiken har funnits i nästan tre tusen år som en levande tradition, en väg till kunskap om världen och människan. Tusentals män och kvinnor har följt denna väg. Ända in i sen tid har kunskapen hållits hemlig för dem utanför skolan. Vi lever ju i en värld, där allt av verkligt värde är hotat, så ock kunskap. Först i vår tid har en elementär hylozoik fått lov att publiceras. Det skedde år 1950, när *De vises sten* av Henry T. Laurency kom ut. Henry T. Laurency var en svensk, som själv var invigd pytagoré. Det förtjänar påpekas att det gäller för all esoterisk kunskap att endast de som själva är invigda kan rätt framställa den. Det som oinvigda skrivit om Pytagoras och hylozoiken saknar kunskapsteoretisk betydelse. *De vises sten* följdes år 1961 av *Kunskapen om verkligheten* av Laurency, och år 1998 utgavs postumt Laurencys största arbete, *Människans väg*. Dessa böcker är grundläggande för allt hylozoikstudium idag. Ännu är det mesta hylozoiska vetandet opublicerat och skall länge så förbli. Kunskapen om annars okända krafter i naturen och människan kommer också i fortsättningen att ges endast åt de få, åt dem som övervunnit alla frestelser att missbruka den makt som all verklig kunskap ger.

2.2 Hylozoikens mentalsystem

Hylozoiken utgör ett mentalsystem. Därmed menas ett system, som människan kan fatta och använda med sin mentala medvetenhet, sitt intellekt och sunda förnuft. I frågor, som hör till världsåskådningen, är känslan ingen upplysningskälla och ingen vägledare. Endast förnuftet kan i bästa fall avgöra om påstådda fakta också är fakta, bedöma deras möjlighet, trovärdighet eller sannolikhet.

Men det räcker inte med fakta. Enstaka, inbördes osammanhängande fakta förvirrar mer än förklarar. Fakta måste sättas i samband med varandra och sambanden i ännu vidare sammanhang, i system. Varje tänkande människa gör sig system. Allt nytt hon får veta sätter hon i samband med sitt tidigare vetande, införlivar det nya med det system hon redan äger och bygger vidare på, medvetet eller omedvetet. Allt förnuftigt tänkande sker i system. Och detta därför att förståelsen alltid går från det allmänna till det enskilda, från helheten till detaljerna.

Hylozoikens system gör det möjligt att förena den strävan efter kunskap, som hos oss i Västerlandet under hundratals år varit uppdelad i inbördes stridande riktningar: religion, filosofi och vetenskap. Sådan uppdelning och inbördes strid är alltid bevis på okunnighet. Verkligheten är en och en enda. Därför kan det finnas bara en enda riktig verklighetskunskap, en enda hållbar världsåskådning. Livsåskådningar däremot finns lika många som tänkande människor, eftersom var och en har sin individuella syn på vad han vill få ut av livet och vad han är beredd att själv ge tillbaka.

Ju mer mänskligheten utvecklas, desto större samsyn kommer vi att nå även i livsfrågorna. Detta därför att allt fler skall inse, att livsåskådningen bör byggas på världsåskådningens grund, dess fakta om verkligheten. För att veta hur det bör vara måste man först veta något om hur det

faktiskt är. Livsåskådningen är viktigare än världsåskådningen, då det är den som vägleder oss i det praktiska livet, ger oss vår rättsuppfattning (uppfattning om rätt och orätt, det som vi brukar beteckna med det oklara ordet "moral"). Men det är just i egenskap av kunskapsgrund för livsåskådningen, som världsåskådningen har sin oanade betydelse. Och där skall hylozoiken göra sin insats.

Hylozoikens världsåskådning beskriver tillvaron som en enhet med tre sidor eller aspekter: materia, medvetenhet och rörelse. Allting är materia, som har medvetenhet (alltid i någon grad) och befinner sig i rörelse. Materiens minsta, oförstörbara beståndsdelar är uratomerna. Livets mening är medvetenhetens utveckling i varje uratom.

I varje levande väsen finns en uratom, som är tillräckligt utvecklad för att vara den centrala individualmedvetenheten i detta väsen. Naturens olika riken – bland andra mineral, växter, djur, människor – är olika etapper i utvecklandet av den individuella medvetenheten.

Människoriket är inte slutpunkten för denna utveckling, endast för dess organisk-biologiska del i den synliga fysiska världen. Utöver den fysiska världen finns ett stort antal allt högre världar. I dessa världar fortsätter individernas utveckling utöver det mänskliga. Det finns fler naturriken över människan än under henne.

Allt i tillvaron utgör en enhet. Det finns egentligen ingen avskildhet, i synnerhet inte för medvetenheten och energin (materien i rörelse). All högre utveckling förutsätter att individen (uratomen), med bevarad självidentitet, går upp i allt större grupper, där samarbete och tjänande av livet och allas utveckling är det väsentliga.

Allt detta styres av lagar. Vid sidan om naturlagarna, som gäller materiens liv, finns livslagar, som gäller för medvetenheten och dess utveckling. Det är människans plikt att lära känna livslagarna och efter måttet av förmåga tillämpa dem. De för människan viktigaste livslagarna, som hon själv kan tillämpa, är: frihetslagen, enhetslagen, självförverkligandets lag och aktiveringslagen.

Frihetslagen säger, att varje människa har rätt att göra vad hon vill inom gränserna för allas lika rätt till detsamma.

Enhetslagen säger, att allt liv är en enhet och att högre utveckling är möjlig endast genom att människan övervinner sin själviskhet och lär sig samarbete och tjänande.

Självförverkligandets lag säger, att varje människa måste få utvecklas på sitt sätt efter sin egenarts förutsättningar.

Aktiveringslagen säger, att all utveckling är resultatet av eget arbete, all insikt resultatet av egen tankemöda.

Tre livslagar, som råder över människan antingen hon vill eller inte, är: utvecklingslagen, ödeslagen och lagen för sådd och skörd.

Som förnuftsväsen har vi att välja mellan två vägar, två slag av självförverkligande. Viljan till makt eller viljan till enhet. Viljan till makt leder till förvärrat lidande för alla, framför allt för dem som missbrukat makten. Viljan till enhet medför att ingen begär mer än sin del och att alla ser tjänandet av det gemensamma bästa som högsta livsuppgift. Den skall visa sig vara enda framkomliga vägen till lycka och glädje för alla, allas välgång och ingens ofärd.

I det följande framläggs grunderna i hylozoikens världsåskådning. Där det varit möjligt, har dessa grundtankar belysts med hjälp av vissa nyare vetenskapliga rön och ideer, allt för att göra det lättare för läsaren att uppfatta. Hylozoiken är här för att göra en mental revolution. Må

läsaren inte bli överväldigad utan snart finna sig tillrätta i de nya (och ändå så märkligt bekanta) ideerna!

2.3 Tillvarons tre aspekter

Det grekiska ordet hylozoik (av orden *hyle*, "materia", och *zoe*, "liv") skulle kunna översättas med "andlig materialism". Det betyder, att det finns en andlig verklighet och en materiell verklighet. Ingen världsbild, som vill utesluta någondera, är hållbar i längden. Vi är vana vid läror, som ser tillvaron som helt andlig, helt materiell eller drar en skarp gräns mellan en andlig eller högre värld och en materiell eller lägre värld. Hylozoiken har emellertid ett annat synsätt än vanlig filosofi eller teologi.

Pytagoras upphävde den tänkta motsättningen mellan ande och materia; förklarade, att den berodde på okunnighet om båda. Han lärde, att allt är materia och att all materia har "ande" eller medvetenhet. Materia och medvetenhet är två sidor eller aspekter av en och samma verklighet.

En tredje aspekt av verkligheten är rörelsen. Allt är i rörelse och allt som rör sig är materia.

Hela kosmos och allt i kosmos har dessa tre aspekter. Det finns ingen materia utan medvetenhet (om så ännu bara potentiell). Ingen medvetenhet kan existera utan materiellt underlag. Och rörelsen yttrar sig i materien som energi och i medvetenheten som vilja

De tre livsaspekterna är likvärdiga. Ingen av dem kan identifieras med eller förklaras ur någon av de två andra. Ingen kan heller förklaras ur något annat. Man kan inte definiera dem, endast konstatera att de är självklara. De kallas därför absoluta, utgör tillsammans de yttersta förklaringarna till allt

Materialismen i filosofi och vetenskap har beaktat endast den yttre, den objektiva materieaspekten. Men den inre, den subjektiva medvetenheten, såsom känslor, tankar och ideer, är lika absolut och något eget, som inte kan sättas lika med objektiva fenomen som kemiska och elektriska processer i nervcellerna. Materialismen är i sin ensidighet ohållbar

Den så kallade idealismen inom filosofin har däremot bortsett från materieaspekten och hävdat att den objektiva verkligheten skulle vara enbart subjektiv upplevelse. Slutsatsen av detta synsätt blir helt absurd: att allt materiellt enbart är illusion

Inom fysiken hävdar man numera, att "allt är energi". Enligt hylozoiken är energi detsamma som materia i rörelse. Det återstår för vetenskapen att upptäcka medvetenheten i denna dynamiska materia, upptäcka medvetenhetens universella existens

Av dessa tre exempel på ensidiga synsätt torde det framgå att alla tre aspekterna måste tagas med för att världsbilden skall bli fullständig och inte missvisande.

2.4 Allt är levande

När hylozoiken säger att all materia har medvetenhet, innebär detta givetvis inte att medvetenheten yttrar sig på samma sätt i allt slags materia. Liksom det finns olika slags materiella livsformer, så finns det olika slags medvetenhet i dem. En människa kan tänka, fantisera och planera, vilket djuren inte kan. Hennes medvetenhet är mycket bredare och intensivare än de högre djurens, för att inte tala om lägre stående livsformers.

Även om djuren inte kan tänka som vi, visar de likväl prov på intelligent beteende. De handlar ändamålsenligt, flexibelt, företer en egen vilja, de minns och de lär sig. Den ensidiga

materialism, som i hjärna eller i varje fall nervsystem ser en nödvändig förutsättning för medvetenhet, måste ge vika för nyare rön.

Colibakterien, primitivast av alla organismer, består av en enda cell. Den har varken huvud, hjärna eller hjärta, har en enda DNA-molekyl som kromosom och en livslängd på högst tjugo minuter. Ändå kan den lära sig känna igen olika kemiska ämnen, minnas dem, visa ett målmedvetet beteende genom att simma mot "behagliga" ämnen och bort från "obehagliga". Enligt biokemisten Koshland, som gjort dessa iakttagelser, visar bakterierna individuella beteenden trots identiskt lika gener och identisk omgivning. De utvecklar en personlighet, som består livet ut.

Bakterier är dock organismer. Det visar sig likväl att gränsen mellan organisk och oorganisk materia inte utgör någon gräns för livet. Också minerala livsformer ger prov på intelligent anpassning till omgivningen. Därför måste de förnimma den på något sätt. Det är till exempel välkänt, att många nyframställda ämnen måste lära sig att kristallisera. Har de väl gjort erfarenheten en gång, så går det lättare sedan. Icke två kristaller med samma kemiska sammansättning är varandra helt lika utan har sina egenskaper och reaktionsmönster – vanor. Sådana måste bero på unika erfarenheter och minnen.

Naturvetenskapen har börjat upptäcka den hittills så försummade medvetenhetsaspekten av tillvaron. Tompkins och Bird har i boken *Växternas hemliga liv* givit mängder av exempel på "grön intelligens". Dr Rupert Sheldrake har i sin bok *Mot en ny livsvetenskap* gått ännu längre. Där framkastar han att alla naturens former, organiska och oorganiska (så kallade livlösa), föregås och byggs upp av osynliga formbildningsfält, som verkar på ett intelligent och helhetsinriktat sätt. Denna tanke stämmer överens med hylozoiken.

Det finns något slags medvetenhet i allt. I själva verket är alla naturens former livsformer, eftersom det inte finns något livlöst. Men vad beror skillnaderna i medvetenhetens bredd och intensitet på? Enligt hylozoiken beror de på att medvetenheten är olika långt utvecklad i de olika livsformerna. Jämsides med den kemiska och biologiska evolutionen, som rör materiens former, får vi en psykologisk evolution, som rör medvetenheten i formerna.

2.5 Medvetenhetens evolution

Vad menas egentligen med utveckling av medvetenheten? Förvärv av nya och gynnsammare inre egenskaper, bortfall av äldre och mindre gynnsamma, erövring av nya förmågor, som ökar individens möjlighet att välja och så ger honom större frihet.

För människan gäller utvecklingen att sämre egenskaper byts mot bättre i riktning mot det ideala. Detta bör innebära djupare medkänsla, starkare inlevelse, bättre förståelse, skarpare intellekt och fastare vilja. Det bör också leda till större förmåga på fler områden. Utvecklingen innebär också att personlighetens olika stridande element balanseras till större harmoni, att "sämre jaget" ställs under "bättre jagets" kontroll.

Vi som nu är människor har våra egenskaper och förmågor tack vare att vi utvecklats till detta stadium från total medvetslöshet och oförmåga. Från fosterstadiet till mogen människa, tänker vi då kanske. Men enligt hylozoiken är just denna utveckling endast en repetition. Så fort går det inte att tillägna sig helt nya egenskaper och förmågor. Vi är människor och kan mogna som människor, därför att vi varit människor många gånger förut. Reinkarnation är en genomgående princip för allt liv.

När vi föds till ett nytt liv, har vi det mänskliga latent från tusentals föregående liv. Ju snabbare och djupare vi mognar som människor, desto fler liv och desto innehållsrikare liv har vi levat förut. Minnen ur dessa föregående liv har vi inte direkt tillgängliga i det dagsmedvetna (men hur mycket minns vi från de tidigaste åren av det liv vi lever nu?). De generella erfarenheter vi gjort i tidigare liv kan emellertid snabbt väckas ur latensens slummer, när vi ställs inför liknande situationer på nytt. Så förklaras inte bara olikartad och olika djup livsförståelse människor emellan utan också medfödda anlag, talang, geni. "All kunskap är återerinring" sade Platon, som hade gått i Pytagoras' skola.

Skillnader i graden av medvetenhet människor emellan beror alltså på att somliga är äldre och andra är yngre "själar". Och om människor, djur, växter och oorganisk materia alla ingår i ett enda stort livssammanhang – evolutionen – så kan man förklara naturens olika riken som de huvudsakliga, successiva stadierna i denna evolution.

Det är just vad hylozoiken gör. Vi som nu är människor har kunnat bli det en första gång – för tusentals inkarnationer sedan – därför att vi då hade nått så långt som var möjligt i närmast föregående naturrike. Djurriket hade inte mer att lära oss. På motsvarande sätt har vi levat som växter i ännu tidigare epoker och innan dess som mineral.

Den biologiska evolutionen av livsformerna handlar om en förfining av de materiella höljena till gagn för det inneboende livet. Denna evolution har tillhandahållit de instrument, som varit nödvändiga för evolutionen av medvetenheten. Genom hela djurriket och fram till människan kan vi följa nervsystemets och hjärnans alltmer förfinade organisation som det väsentliga i den organiska materieutvecklingen. Och ändå är hjärnan endast ett redskap för medvetenheten.

Det är medvetenhetens evolution, som är livets mening.

2.6 Monaderna

En livsform slits ut, dör och upplöses, men den medvetenhet, som fanns i formen, fortsätter i en ny. Hur är detta möjligt? Ty om medvetenheten alltid har ett materiellt underlag, så måste detta vara något annat och beständigare än hjärna och nervsystem.

Hylozoiken förklarar det så, att den individuella medvetenheten i varje livsform är knuten till en oförstörbar materiell kärna, som består också sedan formen upplösts. Pytagoras kallade denna kärna för monaden. Han hävdade, att monaden är gudomlig till sitt väsen. Därmed menade han att monaden har möjlighet att vidga sin medvetenhet och sin vilja allt mer för att till sist omsluta hela kosmos.

Den hylozoiska termen monad kan översättas med "jagatom". Monaderna består av materia såsom allt annat i universum. Men till skillnad från all annan materia består de inte av atomer. De är odelbara uratomer, själva byggstenarna till allt annat i kosmos.

Vi har vant oss vid att betrakta människan såsom en kropp som (möjligen) har en själ. Kanske förstår vi, att det är tvärtom: människan är en själ som har en kropp; exaktare uttryckt: en monad som är iklädd en fysisk livsform.

Om man med "död" menar livets definitiva slut, så finns det ingen död i hela kosmos. Det finns endast upplösning av monadernas tillfälliga höljen, deras livsformer. Då livsformer är sammansatta av celler, molekyler, atomer, så måste formerna förr eller senare upplösas i dessa beståndsdelar. Men eftersom monaden är osammansatt, en enda uratom, så kan den inte upplösas. Den är odödlig.

Liksom all materia har också monaderna medvetenhet. Till en början, innan monaderna ingått i livsformer, är denna medvetenhet endast potentiell – icke väckt. Livsformerna är de nödvändiga instrument, som monaderna behöver för att vakna till medvetenhet och därefter utveckla den alltmer. När medvetenheten vaknar till aktivitet, blir monaden ett jag i sin livsform.

Monadens medvetenhet utvecklas efter vartannat i mineral-, växt-, djur- och människorikena. Monaden är i varje rike ett enhetligt, oförstörbart jag. Medveten om sig själv som ett jag blir den dock först i människoriket.

Monaderna är byggstenarna till allt, är de uratomer, som våra fysiska celler, molekyler, atomer ytterst består av. Varför säger man då, att **en** monad är den innersta kärnan i varje livsform? Livsformerna består ju av idel monader.

Förklaringen ligger i monadernas olika grad av utvecklad medvetenhet. De monader, som kollektivt bygger upp de fysiska atomerna och därmed indirekt fysiska materiens former, är relativt sett outvecklade. De tjänstgör som materiella uratomer enbart. Den ringa medvetenhet de har räcker endast till att fullgöra funktioner i atomernas och cellernas liv. Ett förhållandevis litet antal av den oerhörda mängden monader har nått en så hög grad av utvecklad medvetenhet att de var och en kan taga en livsform i besittning som sin egen och bli dess allt dominerande medvetenhet, dess jag. Men alla monader når också detta stadium till slut och blir jag i mineral, växter, djur och människor.

2.7 Alltings enhet

Ingenting finns i isolering, utan allt påverkar allt annat. Inte nog därmed: allt speglar dessutom allt annat, förnimmer allt annat. Med vilken grad av klarhet detta sker, är en annan sak och visar graden av utvecklad medvetenhet. Och "allt" är väsen på olika utvecklingsstadier.

Vi är alla på något sätt varandra. Vi deltar alla i en enda gemensam medvetenhet. Liksom alla vattendroppar förenas i oceanen, så förenas alla monaders individuella medvetenhet i en gemensam. Detta är den kosmiska totalmedvetenheten, och i den har alla monader en oförlorbar del.

Viktigast att förstå om medvetenhetens natur är dess enhet. Medvetenheten är en enda i hela kosmos. Men vi är ännu för primitiva för att uppfatta enheten. Det är först när insikten om ansvar – inte bara för oss själva och våra närmaste eller ens vår nation utan för allt liv – vaknar i oss, som vi börjar känna enhetsmedvetandet. I själva verket ingår vi alla – mineraler, växter, djur och människor – i allt större hierarkier av liv.

Om medvetenheten genomgår en evolution, om monaderna bildar livshierarkier från mineral till människor, så varför skulle allt detta sluta med människan? Om jaget är odödligt och utvecklas i ständigt nya former, så måste denna evolution till sist föra jaget till ett övermänskligt stadium. För oss alla, som nu är människor, ligger detta i framtiden. Men det måste, logiskt sett, redan nu finnas de, som uppnått övermänskliga nivåer av insikt och förmåga. De utgör livshierarkiernas fortsättning bortom människan.

Dessa hierarkier av övermänskliga väsen är enligt hylozoiken de intelligenta krafter, som dirigerar hela evolutionsförloppet, ger det dess riktning och mål. Denna tanke är inte mer fantastisk än att en nutida forskare, biologen Rupert Sheldrake, anser den vara en möjlig hypotes. Följande tankar, hämtade ur hans bok *Mot en ny livsvetenskap*, överensstämmer med hylozoiken.

“Om det finns en sådan hierarki av medvetna jag, så kan de på högre nivåer mycket väl uttrycka sin skaparförmåga genom andra, som hör till lägre nivåer.

“Och om en sådan skapande faktor på högre nivå verkade genom människans medvetande, skulle de tankar och känslor, som den gav upphov till, faktiskt kunna uppfattas som om de kom utifrån. Denna upplevelse av inspiration är ju välbekant.

“Om sådana ‘högre jag’ innebor i naturen, så är det dessutom möjligt att människor under vissa betingelser direkt kunde erfara att de vore inneslutna eller innefattade i dem. Och faktum är att upplevelsen av en inre enhet med allt liv, med jorden eller universum ofta skildrats, i den mån den alls går att uttrycka.”

2.8 Den överfysiska verkligheten

Hylozoiken talar om en verklighet utöver den fysiska, den överfysiska tillvaron. Med överfysiska sinnen (som i klärvoajans, fjärrsyn etc.) kan man iakttaga överfysiska former, som tränger igenom den fysiska synliga materien. Omkring levande varelser observerar man ett slags psykisk atmosfär, den så kallade auran. En amerikansk läkare, dr Shafica Karagulla, intresserade sig för auran och dess medicinska betydelse. Hon träffade nämligen flera kolleger, som kunde iakttaga auran som ett “fält av livsenergi” omkring sina patienter. De hade lärt sig att använda den klärvoajanta förmågan för att ställa diagnoser. De berättade att de ofta kunde “se” en sjukdom som ett “fel” i livsfältet, innan det yttrade sig patologiskt i den organismen.

I sin bok *Breakthrough to Creativity* sammanfattade dr Karagulla sina rön sålunda: Människan har ett livsfält av fysisk energi, som är på gränsen till synlighet. Det yttrar sig som en “ljusaura” och sträcker sig flera centimeter utanför kroppen. Vidare har hon ett emotionalt eller känslofält, som når flera decimeter intill en halv meter utanför kroppen. Och slutligen har hon ett mentalt eller intellektuellt fält, som når mer en än halv meter ut. Dr Edward Aubert har kommenterat hennes bok sålunda:

“Det verkar som om vi levde i ett hav av samverkande energier. Dessa energier rör sig in i och ut ur våra individuella fält på ett sätt, som påminner om andningen. Varje människa tycks ha sitt eget sätt att uppta sin energi. Vissa gör det främst genom intellektuell stimulans, medan andra gör det genom emotional upphetsning. Nedslagenhet och självupptagenhet minskar kraftigt förmågan att tillgodogöra sig energierna.”

Detta visar tydligt, att också den överfysiska verkligheten har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse. Auran är ingen effekt av organismen, ingen utstrålning av den. Den har en självständig existens. I utomkroppsliga upplevelser upplever sig människan leva och vara medveten i sin “andekropp” (det vill säga auran), då hon för stunden lämnat organismen. Överfysiska kroppar har en egen struktur, oberoende av organismens, och sjukdomar visar sig som regel först i auran och drabbar organismen sedan.

2.9 En mångfald världar

Den fysiska materien är synlig och påtaglig för oss. Eftersom den överfysiska materien är osynlig och opåtaglig för oss, vill en del kalla den subjektiv eller “andlig” och inte objektiv eller materiell. Men detta visar endast deras okunnighet om den överfysiska verklighetens natur. Grunden till den fysiska materien är atomer, som vi inte kan uppfatta med sinnena. Det är först i tillräcklig mängd och tillräckligt tät sammansättning, som de blir uppfattbara för oss som objektiv materia. Givetvis är atomerna i sig precis lika objektiva som de synliga former de

bygger upp. Vi får inte begå tankefelet att tvinga på materien vår egen begränsade förståelse av den.

När Maxwell och Hertz upptäckte de elektromagnetiska fälten för nu mer än hundra år sedan, blev följden att begreppet materia vidgades till att omfatta också dessa fält. Dittills hade begreppet fält varit ofattbart. Vetenskapen uppfattar alltjämt fält såsom enbart fysiska. Erfarenheterna av överfysiska "livsfält" skall dock till slut förmå vetenskapen att vidga materiebegreppet ännu mer, utöver begränsningen till det fysiska.

Enligt hylozoiken finns det många slag av överfysisk materia. Dessa materier tränger fullständigt igenom den fysiska, finns i samma rum som den fysiska. Auran tränger igenom organismen och når dessutom ett stycke utanför den.

Hela den fysiska världen, inte bara vår planet, utan hela solsystemet och världsrymden bortom, är uppfylld och genomträngd av överfysisk materia av olika slag. Detta är möjligt genom att också den solidaste fysiska materia mestadels utgöres av tomrum mellan och även inom atomerna. I detta tomrum finns skenbart obegränsat utrymme för de allt finare atomer, som den överfysiska materien består av.

På detta sätt bildar de olika överfysiska materieslagen olika världar i samma rum som den fysiska världen. När man i hylozoiken talar om världar, menar man alltså inte olika planeter eller dylikt, utan olika materietillstånd eller dimensioner i samma rum. För tydlighets skull och för att särskilja hylozoikens världsbegrepp från andra dylika kan man tala om "atomvärldar".

Varje atomvärld har sitt eget slag av atomer, sitt eget slag av materia sammansatt av dessa, sitt eget slag av karakteristisk medvetenhet, sitt eget slag av rörelse (energi, vibrationer). De tre aspekterna finns i alla världarna men yttrar sig på helt olika sätt i var och en.

Den fysiska världens atomer är de största eller grövsta. De närmast finare är de som bygger upp emotionalvärlden. Därnäst i finhetsgrad kommer mentalvärldens materia. Sedan följer en lång serie allt finare slag av atomer.

Atomerna av det finaste slaget är uratomerna, monaderna.

Emotionalvärlden har fått sitt namn av att emotionerna eller känslorna är den typiska medvetenheten hos dess slags materia. "Känslofältet" i auran består av emotionalmateria. Genom sin emotionalaura står alla organismer (människor, djur och växter) i förbindelse med varandra. "Vi lever i ett väldigt hav av samverkande energier." Den individuella emotionalauran är en förtätning av det omgivande emotionala "havet" och har ett ständigt utbyte av materia, energi och medvetenhet med detta. Motsvarande gäller för det "intellektuella fältets" samverkan med mentalvärlden. Dess typiska medvetenhet är tankar och ideer.

2.10 Urmaterien

Alltings yttersta grund är urvarat eller urmaterien. Urmaterien är det ämne uratomerna består av. Den är materia av ett helt annat slag än all den materia som finns i kosmos. Sådan kosmisk materia är atomisk, består av partiklar och tomrum dem emellan.

Urmaterien däremot är alldeles homogen (ensartad). Den är absolut tät och samtidigt absolut elastisk, vilket kan tyckas som en paradox. Urmaterien har ingen gräns. Den är det verkligt oändliga rummet.

Urmaterien är evig i tiden. Den har aldrig uppstått och kommer aldrig att förintas. Den är sig evigt lik. Den förändras aldrig.

I urmaterien finns potentiellt alla de egenskaper, som framträder i den atomiska materien.

Urmaterien är evigt omedveten. I detta slags homogena och oföränderliga materia kan ingen medvetenhet uppstå. Först i uratomerna och i den av dessa sammansatta materien blir utvecklingen av medvetenheten möjlig.

2.11 Dynamis

Urmaterien består i all evighet och är som urmateria oföränderlig. Urmaterien är oerhört laddad med kraft och aktivitet. Detta, som verkar i urmaterien utan avbrott, är urmateriens dynamiska energi. Denna energi kallade Pytagoras dynamis (ordet uttalas dy'namis).

Liksom urmaterien är stoffet till all annan materia, så är dynamis orsaken till all rörelse, förändring, kraft, energi i hela universum. Dynamis är urkraften. Dynamis har aldrig uppstått och kommer aldrig att upphöra. Dynamis är evig, obegränsad och oföränderlig. Dynamis är allsmäktig. Men dynamis är också blind, evigt medvetslös liksom urmaterien.

Dynamis' allmakt visar sig i att den skapar uratomerna. Ingen annan kraft i universum kan göra detta. I varje ögonblick nyskapas på detta sätt oräkneliga uratomer i den gränslösa urmaterien. Detta går så till att urkraften "gräver ett hål" i urmaterien, gör en "bubbla" i detta absolut täta ämne, vilket är möjligt genom dess elasticitet. Uratomerna är alltså tomrum i urmaterien.

Dynamis verkar i varje uratom som den skapat. Upphörde urkraften, om så blott för bråkdelen av en sekund, skulle uratomerna upplösas och "bubblorna" smälta ihop med den homogena urmaterien. Så länge dynamis verkar i uratomen, förblir också uratomen som individ. Ingen yttre kraft kan upplösa uratomen, utan den är oförstörbar.

2.12 Uratomerna (monaderna) definierade

Urmaterien med dess dynamiska energi är orsaken till uratomerna (monaderna). Och uratomerna är i sin tur byggstenarna till all annan, sammansatt materia. Uratomerna är de minsta möjliga delarna av materien. Man kan föreställa sig dem som försvinnande små kraftpunkter.

I uratomerna kommer tillvarons tre aspekter till uttryck. Uratomerna har bildats av urmateria, innehåller och uttrycker den allsmäktiga urkraften och har möjlighet till medvetenhet.

Uratomen är evig och oförstörbar. Alla materieformer upplöses. De faller sönder i sina beståndsdelar. Men uratomen är enkel, osammansatt och odelbar. Vad skulle den upplösas i?

Uratomen har inom sig en outtömlig energi. Denna är dess egen urkraft. Den är evig, självverkande, allsmäktig. Men urkraften är i sig blind, har i sig ingen ändamålsenlig eller intelligent styrning.

Så liten uratomen är, så är den likväl det stora potentiella. Den har inom sig möjligheten till alla egenskaper och förmågor. Dess potentialitet är grunden till allt, som efterhand manifesteras i kosmos.

Uratomen har möjlighet till allt. Den har därmed också möjlighet till medvetenhet. I kosmos väcks uratomens potentiella medvetenhet förr eller senare till liv. Väl uppväckt kan medvetenheten bara utvecklas allt mer. Uratomen blir till slut ett förnimmande väsen, en individ som känner, tänker och handlar. Uratomen blir till slut även ett medvetet väsen, ett jag.

Vi är nu mogna för hylozoikens fullständiga definition av uratomen: Uratomen är minsta möjliga del av materien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

2.13 Kosmos

Så länge uratomerna existerar fria och osammansatta med varandra i urmaterien, kan deras potentiella medvetenhet inte aktualiseras (väckas till liv). Först sedan de förenats med varandra och sålunda ingått i allt tätare materieformer, kan uratomerna påverkas av varandra, nås av otaliga slag av vibrationer, som tvingar dem till aktivitet. Därmed aktualiseras deras medvetenhet.

Uratomernas fria tillstånd i urmaterien kallade Pytagoras för kaos. Motsatsen till detta kallade han kosmos, en ordnad helhet av uratomer. Kaos är oändlig i rum och tid. Kosmos har begränsad utsträckning i rummet och begränsad varaktighet i tiden. Kosmos har formen av ett klot.

Kosmos uppstår, växer till givet omfång, finns till så länge som den behövs för att de uratomer, som utgör det kosmiska klotets innehåll, skall ha fullständigt utvecklat sin medvetenhet. Därefter upplöses kosmos. Allt detta styres av oföränderliga lagar.

Alla processer, som ingår i kosmos' livscykel, kallas med ett gemensamt namn för manifestationen. I manifestationen ingår inte bara kosmos' utbyggnad och avveckling utan alla större och mindre processer inom kosmos, all materieformning och -upplösning, alla energiöverföringar.

Viktigast i manifestationsprocessen är att den medvetenhet, som finns potentiell i varje uratom, väcks till liv (aktualiseras) för att sedan nå allt större klarhet. När uratomen till slut har kunskap om alla lagar i hela kosmos, är den kosmiskt allvetande. Då har den också lärt sig tillämpa alla lagar med fulländad precision, varmed den är kosmiskt allsmäktig. När alla uratomer i kosmos nått kosmisk allvetenhet och allmakt, har kosmos förverkligat sitt ändamål. Då upplöses kosmos.

I vår kosmos finns monader (uratomer) på alla stadier av medvetenhetens utveckling från sovande till kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Högst utvecklade monader i kosmos bildar det kollektiv som dirigerar manifestationsprocessen mot det avsedda slutmålet.

Vår kosmos är redan en fulländad organisation.

2.14 Materiens sammansättning

Eftersom uratomerna är materiens minsta delar, består allt i kosmos, direkt eller indirekt, av uratomer. De grövre partiklar, som vetenskapen känner till – atomer och subatomiska partiklar – är uppbyggda av finare, som i sin tur är sammansatta av ännu finare. Så fortsätter serien, som slutar med uratomerna eller monaderna såsom de allra finaste.

Dessa olika slag av partiklar kallas i hylozoiken för atomslag. De olika atomslagen bildar en obruten kedja från uratomerna till de fysiska atomerna. Högsta atomslaget eller nummer 1 är uratomerna. Lägsta eller nummer 49 är den fysiska materiens atomer.

De lägre atomslagen består alltså av alla de högre, och de högre genomtränger därför alla de lägre. En 49-atom består av ett antal 48-atomer, var och en av 48-atomerna av ett antal 47-atomer och så vidare. Atomslag 1, uratomerna, genomtränger därmed alla atomslag i kosmos. Atomslag 49, de fysiska atomerna, är det atomslag som är mest sammansatt av uratomer.

Varje atomslag är byggnadsmaterial till ett eget bestämt slag av materia, som kallas atommateria. Vi har redan sett hur högre atomslag bygger upp och genomtränger alla lägre

atomslag. Högre atommateria genomtränger därför alla lägre slag, och alla 49 atommaterierna intar samma rum i kosmiska klotet

De 49 atomslagen tränger igenom varandra även på ett annat sätt. Också medan uratomer (1-atomer) sätts samman till 2-atomer, finns fria uratomer kvar överallt mellan 2-atomerna. Och när 2-atomer fått bygga upp 3-atomerna, finns det överallt fria 2-atomer kvar mellan 3-atomerna.

Motsvarande gäller sammansättningen av alla lägre atomslag, så att det slutligen, när emotionalatomer (48) satts samman till fysiska atomer (49), överallt mellan 49-atomerna finns fria 48-atomer

Det finns inget tomrum i kosmos. Den fysiska materien, som för oss verkar helt solid, består allra mest av tomrum mellan glest liggande partiklar. Hylozoiken lär att tomrum i lägre materia alltid fylls ut av högre materia.

När man vill föreställa sig högre slag av materia, kan man utgå från en analogi i den fysiska världen. Ett stycke järn är ett exempel på fast fysisk materia. Hettar man upp det, börjar det glöda. Järnstycket avger ljus, som är materia, om än av ett annat slag än järnatomernas: ett mindre sammansatt, finare slags partiklar – högre slags enligt hylozoisk terminologi. Ljus kan tränga igenom en del fast materia, intaga samma rum som den. Och ändå är ljus fortfarande fysisk materia.

De olika slagen av allt finare överfysisk materia har en långt större förmåga att genomtränga, har ännu mer än fysiskt ljus karaktär av något "immateriellt". Men materia är den likafullt. Det finns inget immateriellt.

2.15 Världar i kosmos

Varje slag av atommateria är sin egen värld. Att dessa olika atomvärldar har olika slags materia – finare eller grövre – har vi redan sett. Vidare har de var och en sitt slag av rörelse: energi, vibrationer. Varje materieslag och värld möjliggör ett eget slag av medvetenhet, helt olikt de övriga slagen. Tänk bara på skillnaden mellan fysisk, emotional och mental medvetenhet!

Alla de olika världarna genomtränger varandra. De intar samma rum, är olika dimensioner av detta gemensamma rum och har olika tidsförlopp eller duration.

Tillsammans bildar de 49 atomvärldarna ett klot. Detta klot är vår kosmos. I den fysiska världen (49) motsvarar den vår galax med dess biljoner (miljoner miljoner) stjärnor.

I den oändliga urmaterien finns utrymme för ett obegränsat antal kosmoi (plural av kosmos). Det finns sådana kosmiska klot på alla stadier av manifestation. Somliga är under utbyggnad, har ännu inte format sin fysiska värld och är därför osynliga för oss. Andra, betydligt äldre, har fullgjort sitt ändamål och är under avveckling, likaledes osynliga.

En kosmos som vår egen består av en, mänskligt sett, oöverskådlig mängd klot inom klot: aggregat av solsystem, solsystem, planeter.

2.16 Solsystem

De 49 atomvärldarna, som tillsammans utgör vår kosmos, har byggts ut enligt en bestämd plan. De bildar sju serier om sju världar i varje serie.

De sju högsta världarna i kosmos, 1–7, är grunden för all lägre manifestation, 8–49. Närmaste sjutal världar, 8–14, är liksom en nerdimensionerad kopia av de sju högsta, med också avsevärt

mer begränsade möjligheter för medvetenheten och rörelsen i dessa världar. Tredje sjutalet, 15–21, är på analogt sätt en nerdimensionering av världarna 8–14 och så vidare.

Lägsta sjutalet världar är alltså 43–49. I denna materia byggs solsystemen. Solsystemen är klot, kopior av kosmos i ofantligt nerdimensionerad skala med allt vad det innebär av begränsning för medvetenhetens och rörelsens uttryck i denna oerhört sammansatta materia.

Lägsta värld för solsystemen är alltså värld 49, den fysiska världen. Miljarder solsystem har i sin manifestation ännu inte nått den fysiska materien. Miljarder har slutgiltigt avvecklat sin fysiska värld. De stjärnor i vår galax, som är synliga för oss, är endast en bråkdel av det totala beståndet.

Liksom de kosmiska världarna 2–42 formas de sju lägsta atomvärldarna 43–49 i och av högre atomvärldar. Värld 43 är utgångspunkt och material för de successivt lägre världarna "ner" till värld 49:

De sju solsystemvärldarna har fått egna namn:

43 manifestalvärlden
44 submanifestalvärlden
45 superessentialvärlden
46 essentialvärlden
47 kausala-mentala världen
48 emotionalvärlden
49 fysiska världen

2.17 Molekylarmaterien

Inom solsystemen sammansätts deras atommateria, 43–49, till molekylarmateria. Varje atomslag bildar sex allt lägre molekylarslag. Det finns alltså 42 (7x6) molekylarslag i solsystemen.

Molekylarslagen betecknas med siffrorna 2-7. Atomslagen betecknas med 1. I solsystemen finns alltså 49 huvudslag av materia: 7 atomslag och 42 molekylarslag. Dessa betecknas på följande sätt: 43:1-7 (manifestalmateria), 44:1-7 (submanifestalmateria) etc. till och med 49:1-7 (fysisk materia).

Molekylarslagen har blivit sammansatta i analogi med de kosmiska atomslagen. Ett antal manifestalatomer (43:1) bildar en 43:2- molekyl, ett antal 43:2-molekyler bildar en 43:3-molekyl och så vidare. Ju lägre molekylarslag inom serien 43:2-7, desto fler 43- atomer ingår i molekylen. Motsvarande gäller för 44:1-7; 44:7 innehåller flest 44-atomer.

Följande definitioner är de enda esoteriskt hållbara: Atomer är sammansatta av uratomer; ju lägre atomslag, desto fler uratomer ingår i atomen. Molekyler är sammansatta av atomer; ju lägre molekylarslag, desto fler atomer ingår i molekylen.

De sex molekylarslagen inom varje atomslag har fått analoga benämningar och matematiska beteckningar:

(1 atomiska)
2 subatomiska
3 supereteriska
4 eteriska

5 gasformiga
6 flytande
7 fasta

Dessa siffror på molekylarslagen sätts efter siffran för atombeteckningen. Så betecknar fysiska gasformiga molekylarslaget 49:5

Det är värt att veta att de, som vetenskapen kallar atomer, inte är de egentliga fysiska atomerna, 49:1, utan eteriska molekyler ("kemiska atomer"), 49:4. Med nuvarande metoder kommer den fysiska vetenskapen icke att kunna nå fram till den verkliga fysiska atomen.

Atommaterien och molekylarmaterien har olika struktur och funktion.

De 49 atommaterierna finns överallt i kosmos, och de 48 överfysiska atomvärldarna intar alltså samma rum som den fysiska världen, värld 49.

De 42 molekylarmaterierna finns enbart i solsystemen och finns inom dessa begränsade till planeterna och solarna. Rymden mellan dessa klot är dock inte tom utan består av atommateria (1–49).

Solen består av atom- och molekylarmateria. Planeterna är byggda av essential (46:2-7), kausal-mental (47:2-7), emotional (48:2-7) och fysisk (49:2-7) molekylarmateria.

Molekylarmaterierna inom varje planet bildar koncentriska klot. Det största klotet är 46:2-7, därinnanför i tur och ordning 47:2-7, 48:2-7 och 49:2-7, allt mindre klot inom varandra. Högre molekylarmateria tränger igenom alla lägre slag, och dess klot når dessutom ett gott stycke utanför de lägre kloten. Det fysiskt synliga klotet (49:5-7), den för oss synliga planeten, blir därmed den innersta, tätaste kärnan av den verkliga planeten, som alltså är avsevärt större. En analogi i mindre skala är förhållandet mellan människans organism och högre höljen, som tillsammans bildar auran. Varje planet har sin "aura".

Solens funktion är bland andra att omforma atommateria till molekylarmateria. Vi ser endast dess lägsta fysiska molekylarslag, gashöljet (49:5).

2.18 Något om rörelseaspekten

Ingenting i kosmos står stilla. Allt är i rörelse, och allt som rör sig är materia. Till rörelseaspekten hör alla skeenden, alla processer, alla förändringar. Rörelseyttringar är också kraft, energi, vibrationer, ljud och ljus (inklusive färg).

I hylozoiken skiljer man mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelse:

dynamis
materieenergi
vilja

Urmateriens dynamiska energi, urkraften dynamis' är ursprunget till all rörelse och källan till all kraft i kosmos. Dynamis skapar och uppehåller uratomerna samt ger dem deras egenrörelse och inneboende kraft.

Dynamis' verkan i uratomerna är orsaken till kraftverkan i all sammansatt materia. Men ju mer sammansatt materien är, desto mer hämmas uratomerna av de allt grövre partiklarna och desto svagare blir alltså kraftverkan. I den lägsta världen med den grövsta materien, vår fysiska värld, stannar rörelsen nästan helt. Vi säger att materien har nått det fasta tillståndet.

Materieenergi är detsamma som materia i rörelse. Alla högre materieslag (atomslag) är energi i förhållande till lägre. Att det så är beror på att all materia är dynamisk materia, och högre materia har givetvis större dynamik eller kraftverkan på lägre.

Kärnfysikerna tror att de upplöser materien i immateriell energi, vilket hylozoikerna hävdar inte vara fallet. Vad som egentligen sker är att den lägre materiens partiklar upplöses i närmast högre materieslags finare partiklar. Dessa kan som sådana inte konstateras av fysiken, utan de slinker igenom de grovmaskiga nät, som de fysiska instrumenten erbjuder. Men deras ofantligt större kraftverkan är fullt mätbar, eftersom den inverkar på den lägre materien, och därav fysikernas misstag.

Vi kan använda det tidigare exemplet med det glödgade järnstycket också här. Den strålningsenergi, som den glödande metallen avger, är materia och inte mindre materiell än järnstycket självt. All energi är materia, och skillnaden mellan de två som fysiken kallar materia och energi består i olika grader av dynamik hos materier med olika atomsammansättning och därför olika rörelseinnehåll.

Vilja behandlas i kapitel 2.30.

2.19 Rum och tid

Rum är materia. Något tomrum finns ej i kosmos. Det som ter sig som tomrum mellan materieformer av lägre slag är utfyllt av successivt allt högre slags materia. Och uratomerna fyller ut det kosmiska klotet i hela dess utsträckning.

Varje slag av atommateria utgör en värld för sig med sitt eget slag av rum. De lägre slagen av rum ingår i alla högre slag. Därför kan man säga att värld 49 har tre dimensioner, att värld 48 har fyra dimensioner och värld 47 fem dimensioner. De högre världarnas allt fler dimensioner och de motsvarande materieslagens genomträngning av alla lägre är samma förhållande uttryckt på två sätt. Rum är materia.

Tid är detsamma som rörelse eller förändring. All tidmätning är sätt att jämföra olika skeenden, förändringar i materien, med varandra. Utan förändring existerar ingen tid. Det är därför som urmaterien är “bortom tiden”.

Tid har ingen dimension. Föreställningen om tiden som en “fjärde dimension” härrör ur oförmågan att hålla isär materiell verklighet och matematisk konstruktion. Det kan visserligen vara praktiskt att i ett koordinatsystem med de vanliga tre rumsdimensionerna sätta in tiden som en fjärde axel. Men därmed blir inte tiden till dimension i den verkliga världen. Det går ju även att göra tvådimensionella koordinatsystem, där tiden är andra dimensionen. Med samma logik borde man då kunna hävda att det finns endast två dimensioner, en i rummet och en i tiden. Enbart detta faktum borde räcka för att avslöja tankefelet. Dimensionsbegreppet hör till rummet och därmed till materieaspekten, kan icke höra till tiden eller rörelseaspekten. Fjärde dimensionen, som genomtränger fysiska världen, är emotionalvärlden, inte tiden.

Sammanblandningen av tid och rum ligger också till grund för de fascinerande men felaktiga ideerna, att tiden skulle kunna “flyta baklänges” och att man under färder fram och åter i tiden skulle kunna ingripa i förflutna och framtida skeenden. “Resor” i tiden är möjliga. Ingripanden i framtida och förflutna skeenden är omöjliga. Ty dylikt motsägs av den grundläggande lagen i tillvaron, orsakslagen. Tydligen är okunnigheten om verkligheten så stor att man i brist på experimentell erfarenhet tar till förfelade analogier, som för bort från verkligheten.

Orsakslagen innebär, att allt som sker är verkan av sammansatta orsaker. De båda paren, förflutet och framtida samt orsak och verkan, är oupplösligt förenade. Det förflutna når med sina förändrande energier in i framtiden, så att nuet alltid är förutbestämt av det närmaste förflutna och det omedelbart förestående är förutbestämt av stundens nu. Friheten för medvetna väsen ligger i att i nuet kunna välja sin handlings väg.

2.20 Livets mening och mål

Livets mening är utvecklingen av medvetenheten i materien. Ju mer vi lär oss att se på materien som enbart det nödvändiga underlaget och instrumentet för denna utveckling, ju mindre vi betraktar materiens ting som värden i sig, desto riktigare syn kan vi få på livet. En riktig livssyn måste bygga på kunskap om medvetenhetsutvecklingen, dess karaktär, betingelser, stadier och mål. I hylozoiken studerar vi denna kunskap i största möjliga perspektiv: manifestationen av kosmos.

När monaderna införes i kosmos från det oändliga kaos, börjar deras manifestation i kosmos. När de en gång når slutet av denna manifestation, efter en mänskligt sett ofattbart lång tidrymd, har monaderna genomgått fyra större manifestationsprocesser, den ena efter den andra, och ingått i en oöverskådlig mängd sammansättningar av materieslagen 2–49.

Tack vare sitt deltagande i dessa energiprocesser och materiesammansättningar kan monaden utveckla sin medvetenhet och därmed förverkliga meningen med sitt individuella liv. Medvetenhetsutvecklingen indelas efter de fyra manifestationsprocesserna.

Under involverings- och evolveringsprocesserna efter införseln från kaos är monadernas medvetenhet endast potentiell. Monaderna är då omedvetna liksom urmaterien.

I den följande involutionsprocessen sammansätts monaderna successivt till allt lägre materia ner till värld 49. Därmed aktualiseras eller väcks medvetenheten. Väl aktualiserad är monadmedvetenheten först passiv, det vill säga: aktiv endast under yttre påverkan.

Evolutionsprocessen börjar i värld 49. Monaderna frigör sig nu successivt från lägre materia, varvid de samtidigt förvärvar självaktiv medvetenhet i högre materia. I ständigt förnyade former genomgår monaden i tur och ordning mineral-, växt- och djurriket. Sedan monaden övergått från djurriket till människoriket (fjärde naturriket), blir den efter hand självmedveten. Genom evolutionen i dessa lägsta naturriken aktiveras efterhand medvetenheten i fysiska (49), emotionala (48) och kausala-mentala (47) världarna.

När monaden övergår från fjärde till femte naturriket (övermänniskoriket), inträder den samtidigt i expansionsprocessen. Monaden uppnår däri allt högre slag av medvetenhet alltifrån värld 46 och lär sig samtidigt expandera sin självmedvetenhet till att innesluta alltfler monader i gemensam medvetenhet.

Detta gemensamma medvetande har beskrivits som en förening av kärlek och visdom. Kärlek innebär oskiljaktig enhet med allt, utan isolering, utan “jag” och “du”, med endast “vi”, det sanna broderskapet förverkligat. Visdom innebär ofantligt större insikt än den isolerade medvetenheten i människoriket, eftersom allas erfarenheter och minnen står till allas förfogande, vilka ingår i gemenskapen: planetens totala medvetenhet.

I femte naturrikets högre värld, värld 45, och i de följande gudomsrikena från och med värld 44 blir denna gemenskap stegvis allt mer omfattande och allt djupare upplevd. Denna process är innebörden av ordet “expansion”.

I det högsta riket i världarna 1–7 är monaden, med bevarad självidentitet, ett med hela kosmos. Monaden har nått kosmisk allvetenhet och allmakt. Detta är dess mål i manifestationen.

Kosmos har tillkommit för att bereda monaderna i kaos möjligheten att utveckla sin medvetenhet från första potentialitet via alla mellanliggande stadier till kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla processer i kosmos tjänar direkt eller indirekt detta ändamål. De ingår alla i den stora manifestationsprocessen.

2.21 Manifestationen

Manifestationen måste betraktas ur alla tre aspekterna.

Sedd ur medvetenhetsaspekten är den uratomernas utveckling från blott potentialitet (medvetslöshet) till kosmisk allvetenhet.

Sedd ur materieaspekten är den materiens förvandling och förfining gradvis, så att den kan bygga alltmer ändamålsenliga organ åt den ständigt utvecklade medvetenheten.

Sedd ur rörelseaspekten är den energiernas styrning till allt större harmoniering med det stora kosmiska ändamålet och med den dynamiska planen för allt livs utveckling.

Genom manifestationens olika etapper arbetar sig monaden fram från total omedvetenhet till allvetenhet, från isolering till enhet med allt liv, från vanmakt till allmakt, från totalt beroende till största möjliga frihet under de livets lagar som alla monader har att lyda.

Manifestationen är en enhetlig process, sammanfattningen av alla processer i kosmos. Alla monader i kosmos är inbegripna i manifestationen, medvetet eller omedvetet, frivilligt eller ofrivilligt. Från det monaden införes i kosmos tills den når högsta kosmiska rike går den i sin individuella manifestation igenom fyra huvudsakliga processer. Alla monader går igenom dessa fyra processer den ena efter den andra. Eftersom det finns monader samtidigt på alla stadier av medvetenhetsutveckling, arbetar dessa processer sida vid sida överallt i kosmos. I själva verket förutsätter de varandra.

De fyra manifestationsprocesserna är:

(1) involveringen och evolveringen
(2) involutionen
(3) evolutionen
(4) expansionen

2.22 Involvering och evolvering

Involvering är uratomernas (atomslag 1) sammansättning till allt grövre materia: från atomslag 2 till atomslag 49. Evolvering är den motsvarande upplösningen av 49-atomer till 48-atomer, av 48- atomer till 47-atomer och så vidare till fria uratomer. Involveringen och evolveringen betingar därför varandra.

Genom involvering uppstår de 49 kosmiska atomslagen. De sju lägsta atomslagen 43–49 involveras dessutom till sex molekylarslag vardera, sammanlagt 42, vilka utgör byggmaterial till solsystemen. Genom evolveringen upplöses kontinuerligt den formade materien för att ersättas med nyformad genom involveringen. Atomer och molekyler upplöses och nyformas ständigt. Också medan atomen består, sker hela tiden ett utbyte av samtliga högre atomslag i den. En 49-atom genomströmmas ständigt av atomer av de 48 allt högre slagen.

Dessutom strömmar en jämn flod av uratomer "ner" genom alla världarnas atomer till lägsta världen, värld 49, och en annan flod "upp" genom alla världarna till den högsta världen, värld 1. Detta kretslopp fortsätter så länge som de lägre världarnas existens behövs för monadernas manifestation. Det är denna ström, som håller atomerna, molekylerna kvar i deras givna form. Processen medför även att alla atomer i alla världar, och därför all materia de byggt upp, utstrålar materieenergi.

Involverings- och evolveringsmaterien har endast potentiell medvetenhet. Den kan inte bilda andra former än atomer och molekyler. Men dessa materieformer är förutsättningen för nästa process i uratomernas manifestation: involutionen.

2.23 Involutionen

Involutionen sker inom solsystemen, i deras världar 43–49. Liksom alla andra processer måste involutionen betraktas ur de tre aspekterna.

Ur rörelseaspekten: Involverings- och evolveringsmateriens atom roterar med oerhörd hastighet runt sin axel. Involutionen fogar till denna rotationsrörelse en cyklisk spiralrörelse: atomen cirklar runt en central brännpunkt i cykliskt återkommande spiraler.

Ur materieaspekten: Denna sammansatta rörelse gör det möjligt för atomer och molekyler att bilda sammanhängande former, aggregat. Därmed kan en hel serie livsformer byggas upp och vidareutvecklas, livsformer som monaderna i evolutionen behöver för sin medvetenhetsaktivering. Exempel på sådana livsformer av involutionsmateria är människornas mental- och emotionalhöljen.

Ur medvetenhetsaspekten: Genom monadens deltagande i dessa formbildningsprocesser väcks dess potentiella medvetenhet till liv, aktualiseras. Den aktualiserade medvetenheten är under hela involutionen endast passiv, det vill säga: monaderna har (svag drömlik) medvetenhet i sina materieslag endast under aktivering utifrån.

Involutionen löper i nio successiva etapper från värld 43 till och med värld 48. På alla dessa stadier och i alla dessa världar bildar monaderna atomer, molekyler och aggregat. Alla dessa materiesammansättningar är levande väsen, kollektivväsen av monader. Sådana kollektiva involutionsväsen kallas elementaler, och de nio etapperna i deras medvetenhetsaktualisering kallas de nio elementalrikena.

Involutionens elementalriken motsvarar evolutionens naturriken. Involutionens riktning är "nedåt", dess mål är fysiska världen, värld 49.

De minst invecklade och därför minst erfarna elementalerna tillhör första riket i värld 43, de mest invecklade och mest erfarna tillhör nionde riket i värld 48. För att kunna övergå till högre rike (i lägre värld!) måste elementalerna ha lärt sig allt som finns att lära för dem i deras eget rike (i närmast högre värld).

2.24 Evolutionen och expansionen

Under involveringen och evolveringen är monadernas medvetenhet endast potentiell. I involutionen vaknar monadmedvetenheten till ett första liv. Medvetenheten är sedan under hela involutionen i världarna 43-48 endast passiv. Detta innebär att involutionens livsformer, elementalerna, saknar förmåga av självaktivitet. De måste aktiveras av vibrationer utifrån, av väsen som själva kan frambringa vibrationer. Sådana väsen är evolutionsmonader.

I evolutionen blir medvetenheten alltså självaktiv. Aktiveringen av medvetenheten börjar i den lägsta världen, den fysiska världen (49) och i dess tätaste molekylarslag, 49:7, den fasta materien. Först denna materia når den tröghet och dess vibrationer den grovhet, som behövs för att monadens vaknande medvetenhet skall börja registrera skillnaden mellan yttre och inre, mellan materiell omvärld och egen medvetenhet. Därmed kan monaden småningom uppfatta motsättningen mellan yttre tvång och egen vilja. Medvetenhetens aktivering innebär just viljans uppvaknande.

Involutionsväsen är kollektiv av monader: atomer, molekyler och aggregat. De har gemensam medvetenhet. Exempel på sådana elementaler är dels evolutionsmonaders höljen i världarna 43–48, dels människans "tankeformer", materieformer som varje hennes medvetenhetsyttring bildar i mental- och emotionalvärldarna.

När monaderna efter avslutad involution övergår till evolutionen, kan de fungera som självständiga väsen. De ikläder sig nu själva höljen av involutionsmateria och aktiverar dessa höljens passiva medvetenhet. De blir jag i sina höljen. Materieformer är antingen involutions- eller evolutionsväsen. De är involutionsväsen, tills de tas i besittning av aktiva evolutionsmonader.

Evolutionen består i att monaderna lär sig aktivera allt högre medvetenhet i allt högre världars materieslag. Evolutionen börjar i fysiska världen (49), fortsätter i emotionala (48) och kausala-mentala (47) världarna. I essentiala världen (46) övergår evolutionen i expansionen.

Evolutionen och expansionen består av tolv större etapper. Sex av dessa avverkar monaderna i solsystemets världar 49-43, sex i de kosmiska världarna 42-1. De tolv etapperna kallas naturriken. Sjätte till och med tolfte naturriket kallas även gudomsriken: första till och med sjunde.

De sex naturrikena inom solsystemet är:

(1) mineralriket	i världarna 49–47
(2) växtriket	” ” ”
(3) djurriket	” ” ”
(4) människoriket	” ” ”
(5) essentialriket	i världarna 46 och 45
(6) första gudomsriket	i världarna 44 och 43

De sex naturrikena utanför solsystemet, i kosmos, är:

(7) andra gudomsriket	i världarna 42–36
(8) tredje gudomsriket	i världarna 35–29
(9) fjärde gudomsriket	i världarna 28–22
(10) femte gudomsriket	i världarna 21–15
(11) sjätte gudomsriket	i världarna 14–8
(12) sjunde gudomsriket	i världarna 7–1

Evolutionens och expansionens rörelseriktning är "uppåt", vilket tabellerna ovan visar med att uppräkna världarna bakifrån. För att kunna aktivera ett högre slag av medvetenhet måste monaden redan ha aktiverat alla lägre slag.

I mineral- och växtrikena har monaden redan aktiv medvetenhet, vilket visar sig i initiativkraft och förmåga till spontan formbildning. I och med att monaderna får en första

uppfattning av den materiella omvärlden, börjar de sträva efter objektiv medvetenhet. De uppfattar den instinktivt som nödvändig för klarare och mer allsidig medvetenhet. Denna strävan resulterar i utvecklingen av organismernas sinnesorgan, vilken når sin kulmen i djurriket. Det är alltså medvetenhetsaktiveringen, som skapar de erforderliga formerna, organen; inte tvärtom, som vetenskapliga fysikalismen förmodar.

Med fullt utvecklad objektiv medvetenhet, om så bara i den fysiska världens tre lägsta molekylarslag (49:5-7), är grunden lagd för utvecklingen av självmedvetenhet, monadens insikt om att vara ett eget jag, en självidentitet. Detta blir möjligt i människoriket. För att befästa denna svaga självmedvetenhet är det nödvändigt för monaden på lägre stadier i människoriket att uppleva sin isolering från allt annat liv, se sig själv som något från allt annat skilt. Sedan självmedvetenheten blivit befästad, måste dock denna självhävdelse övervinnas. Annars hindrar den expansionen av individens medvetenhet till gemensamhet med allt fler. Denna expansion börjar visserligen i det övermänskliga essentialriket, men tydliga ansatser märks redan på människorikets högre stadier. Vid inträdet i expansionen förenas individen – medan han bevarar sin självidentitet, sin självmedvetenhet – med allt fler i gemensam medvetenhet. Det är allstå inte fråga om att "jaget upplöses i världssjälen", vilket somliga tror.

Monaden i människoriket har alltså en lång resa bakom sig. Den har utvecklat medvetenhet i alla lägre grader fram till nuvarande mänsklig medvetenhet i världarna 47–49.

De successiva graderna i medvetandets uppvaknande bildar liksom en kedja, så att högre grader uppstår ur lägre, som varit nödvändiga för de högres utveckling. Utan den första passiva medvetenheten kunde medvetenheten inte bli självaktiv. Utan aktiv medvetenhet kan ingen objektiv medvetenhet uppstå. Utan objektiv medvetenhet ingen självmedvetenhet. Utan självmedvetenhet ingen expansion till gruppmedvetenhet.

För att sammanfatta:

I involutionens elementalriken har monaderna passiv subjektiv medvetenhet i 43–48.

I evolutionens naturriken har monaderna:

i mineral- och växtrikena svag aktiv subjektiv medvetenhet i 49;

i djurriket aktiv objektiv medvetenhet i 49, aktiv subjektiv i 48;

i människoriket aktiv objektiv isolerad självmedvetenhet i 49, aktiv subjektiv självmedvetenhet i 48 och 47;

i essentialriket aktiv objektiv och subjektiv självmedvetenhet i 49–45 med samtidig gruppmedvetenhet.

2.25 Subjektiv och objektiv medvetenhet

Den subjektiva verkligheten är medvetenheten. Den objektiva verkligheten är materien. Det finns inga enbart "subjektiva världar" såsom motsats till den objektiva fysiska världen. Alla världar är både subjektiva och objektiva, eftersom de alla har båda aspekterna: medvetenhet och materia.

Medvetenheten kan uppfatta allt slags verklighet: materia, medvetenhet och rörelse. Medvetenhetens innehåll kan därför vara både subjektivt och objektivt. Medvetenheten har subjektivt innehåll när den är upptagen med sig själv, känslor och tankar, minnen och så vidare. Detta kallas subjektiv medvetenhet. Medvetenheten kan också iakttaga materien. Det gör den till exempel, när vi med våra sinnen uppfattar det som händer i det fysiska. Detta kallas objektiv medvetenhet.

Normalt har människan objektiv medvetenhet endast om den fysiska materien. Objektiv medvetenhet om emotional och mental materia innebär att man kan "se" materieformer i dessa världar, till exempel auran runt levande organismer. Detta kallas vanligen klärvoajans. Den emotionala klärvoajansen är långt vanligare än den mentala.

De allra flesta människor är dock inte klärvoajanta. Frånsett sinnenas förnimmelse av den fysiska världen är människans medvetenhet enbart subjektiv. Hennes emotionala och mentala medvetenhet är subjektiv. Detta är orsaken till att de flesta människor förkastar tanken på överfysiska ("andliga") världar. Idén att känslor och tankar inte skulle vara blott medvetenhet utan också ting, ha utsträckning i rummet, vara kraftfält och ha bestämda vibrationsfrekvenser, förefaller underlig för dem. Men inte för människor med högre (överfysisk) objektiv medvetenhet.

Varje tanke är medvetenheten hos en bestämd mental materieform, varje känsla bäres av en emotional form. Med sådana tanke- och känsloformer fyller människan ut mental- och emotionalvärlden, antingen hon vet det eller ej. De kan iakttas av den klärvoajante och tydas av den som lärt sig deras språk.

2.26 Jaget och dess höljen

Vårt inre liv, vår medvetenhet, kan vid första betraktande verka enhetligt. Men efter en stunds självviakttagelse inser vi att vi har medvetenhet på tre plan samtidigt: det fysiska med sinnesintryck och viljeimpulser till musklerna, det emotionala med begär och känslor, det mentala med tankar och ideer. Det är alltså möjligt att samtidigt vara medveten om kyla, hysa en känsla av upprymdhet och syssla med tankeverksamhet såsom att göra en beräkning eller planera en resa. Medvetandet är för stunden mer koncentrerat på något av planen. Medvetandet växlar hela tiden plan och är i ständig, rastlös aktivitet.

Ibland, då vår uppmärksamhet inte är helt fångad av den fysiska yttervärlden och inte heller är helt försjunken i vår inre emotionala eller mentala värld, blir vi varse vårt eget jag. Det iakttar kanske, liksom en fristående observatör, den ständigt växlande trefaldiga medvetenheten. Detta kan man erfara med en smula självviakttagelse. Känslorna och tankarna synes löpa fritt efter egna associationslagar, men jaget kan ingripa och styra dem, om det vill. Det som iakttar och styr måste vara något annat än det som iakttas och styres. Jaget är sinnesförnimmelser, känslor och tankar, men också något annat och bortom dessa. Det kan identifiera sig med dessa slag av medvetenhet men också avsäga sig identifieringen medvetet. Jaget tycks i sig självt vara en iakttagande självmedvetenhet och ett centrum av vilja.

Enligt gängse materialistisk psykologi alstrar hjärnan alla slags medvetenhet. Enligt hylozoisk psykologi är hjärnan inte orsak till utan endast instrument för medvetenhetens yttringar i det fysiska. Hjärnan har blott ringa egen medvetenhet. Hjärnan är visserligen förutsättning för medvetenhet i organismen. Men varken organism eller hjärna är förutsättning för medvetenhet, som de utomkroppsliga upplevelserna ger vid handen. För att ge en liknelse: En radiomottagare är nödvändig för att lyssna på en utsändning i den fysiska världen. Men programmet och sändaren som radierar det är oberoende av om mottagaren fungerar eller ens existerar.

Endast fysisk medvetenhet uppstår i organismen. Men nu är enligt hylozoiken all medvetenhet knuten till materia. Människans olika slag av medvetenhet måste ha ett annat

materiellt underlag än organismen. Enligt hylozoiken är underlaget dels monaden (jagatomen), dels monadens höljen i olika världar med dessas helt olika slag av medvetenhet.

Höljet i den synliga fysiska världen är organismen. Dessutom har människan ett hölje av finare fysisk (för de flesta osynlig) materia och tre överfysiska höljen.

Räknade från grövsta materieslag mot finare är människans fem höljen:

(1) ett grövre fysiskt – organismen
(2) ett finare fysiskt – eterhöljet på gränsen till synlighet
(3) ett emotionalt hölje
(4) ett grövre mentalt – mentalhöljet
(5) ett finare mentalt – kausalhöljet, "själen"

Det är närvaron av fyra finare höljen i organismen, som gör att människan alls kan leva sitt liv i fysiska världen och samtidigt ha emotional och mental medvetenhet. Utan sitt emotionalhölje skulle hon sakna begär och känslor, och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka.

Medvetenheten i kausalhöljet är ännu outvecklad hos de allra flesta. Fullt utvecklad ger den kausala medvetenheten en omedelbar, korrekt uppfattning av allt den riktas mot i människans tre världar, klargörande tingens orsaker och verkningar, oberoende av avstånd i planeten eller av förfluten tid. De gamle (i esoteriska kunskapsskolorna invigda) kallade detta för intuition eller "skådande av ideerna i idévärlden".

Eterhöljet är faktiskt det viktigaste av de båda fysiska höljena. Det förmedlar flera livsuppehållande energier ("livskraften") till organismen. Brister i eterhöljets funktion återverkar på organismen som nedsatt vitalitet och sjukdom. Många människor kan skönja sitt eget och andras eterhölje som en tunn, svagt självlysande hinna omgivande hela kroppen. Eterhöljet tränger igenom organismen, bildar skenbart en fullständig kopia av den, så att varje cell har sitt eget eterhölje. I verkligheten är det tvärt om: organismen är en kopia av eterhöljet. Alla organiska former bildas med eterhöljet som grundform eller "blåkopia". Det kallas därför också för formbildningshöljet.

2.27 Medvetenhetsyttringarnas tre aspekter

Verkligheten är en enhet av materia, medvetenhet och rörelse. Om vi betraktar någon av de tre livsaspekterna isolerat, så blir vår uppfattning alltid ofullständig och missvisande. Biologin ser evolutionen som endast formernas utveckling och ser inte till medvetenheten i formen. Psykologin intresserar sig för medvetenheten som sådan men vet ingenting om dess materiella grund: människans emotional- och mentalhölje.

Allting i kosmos har tre aspekter. Så ock medvetenhetens yttringar. De känslor vi hyser och tankar vi tänker är inte bara subjektiva företeelser, visst medvetenhetsinnehåll. Känslor och tankar är också materieformer. De är slutligen även krafter; de är verkningar av orsaker och blir i sin tur orsaker till nya verkningar.

Två urgamla esoteriska talesätt belyser detta: "Tankar är ting" och "energi följer tanken".

Det finns en genomgående parallellitet mellan materia, medvetenhet och rörelse. Fysisk materia består av de grövsta atomerna i kosmos, emotionala av finare, mentala av ännu finare och så vidare. Materien är bärare av, medium för rörelsen, de vibrationer som uppfyller hela

kosmos. Ju finare atomerna är, desto snabbare, intensivare, mer genomträngande blir också vibrationerna de bär. Denna parallellitet mellan materien och rörelsen har en avgörande betydelse också för medvetenheten. Varje medvetenhetsinnehåll motsvaras nämligen av sin bestämda vibration i sitt bestämda slag av materia. Det finns fysiska, emotionala, mentala vibrationer och så vidare.

Detta är kanske lättare att förstå, om vi ser på förhållandena i den fysiska världen. Fysisk materia vibrerar, en våg går ut åt alla håll. Har vågen en viss frekvens, förmedlar den blå färg, en annan lägre frekvens förmedlar tonen *do*. Vibrationerna träffar respektive sinnesorgan hos människan. Där ger de upphov till motsvarande elektriska nervimpulser. Dessa urladdas i hjärnan, men det registrerande organet är den eteriska hjärnan, inte den grovfysiska. Jaget, monaden, med sin erfarenhet av de oändligt skiftande vibrationernas betydelse, tolkar intrycket omedelbart och korrekt.

Möjligheterna till differentiering förefaller oss outtömliga. Vi kan tänka oss hur många olika färgnyanser, toner, dofter etc. som helst. Detsamma gäller de emotionala vibrationerna, olika känsloskiftningar och stämningslägen utan ände.

Tanken formar en mentalelemental i mentalmaterien. Dessutom ger den upphov till vibrationer i mentalvärlden. Elementalen såsom materieform kan lokaliseras. Det kan däremot inte vibrationerna, utan de når alla och kan uppfattas av dem som är inställda på motsvarande våglängd.

En människas känsla eller tanke må vara stark eller svag, varaktig eller flyktig, uppmärksammad av henne själv eller omedveten. Alltid ger den upphov till en karakteristisk vibration i hennes emotional- eller mentalhölje. Höljet står i omedelbar kontakt med sin egen värld. Vibrationen når ut åt alla håll. Den går snabbare än ljuset och försvagas först på ofantligt avstånd från källan. Allas emotional- eller mentalhöljen, som nås av vibrationen, blir påverkade. Är vibrationen tillräckligt stark, höljet tillräckligt mottagligt och jaget inte upptaget med annat, så registreras känslan eller tanken som om den vore individens egen. Så fungerar telepatin, ett universellt fenomen i kosmos.

Vi är mer telepatiska än vi anar. Mycket av vad vi tror vara våra egna känslor och tankar är suggestioner utifrån. Det är mera till ont än till gott: den skenbart grundlösa nedstämdhet, som man kan drabbas av i storstadens människovimmel, är ett exempel.

Detta visar betydelsen av att vara aktiva, uppmärksamma i vår medvetenhet. Det är i passiva tillstånd vi lättast tar emot dåliga inflytelser utifrån. Vi människor har långt kvar till medveten telepati, ändamålsenlig överföring av tankar. Vi måste först lära oss att vara positiva, inte belasta andra med vår negativa emotionalitet, våra deprimerande känslor.

I varje sekund träffas våra fem höljen i tre världar av oräkneliga vibrationer. Våra sinnen registrerar bara en ytterst liten bråkdel av alla slags vibrationer i den fysiska världen. Motsvarande gäller vår subjektiva medvetenhet i de överfysiska höljena. Mindre än en miljondel av alla vibrationer uppfångar vi. Allt annat går oss förbi. Kunde vi uppfatta och korrekt tolka alla vibrationer, som når oss över ofantliga avstånd, så skulle vi vara nära nog allvetande.

2.28 Erfarenhet och minne

Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i involutionen gör monaden erfarenheter och lär av dem. Detta är möjligt, emedan monaden har ett oförstörbart minne. Alla monadens upplevelser, alla vibrationer, som någonsin träffat uratomen, är för evigt inristade i den. Detta

minne blir visserligen latent. Det erfar vi varje dag, när så gott som allt vi upplever sjunker undan ur vårt aktuella minne. Men vi glömmer aldrig något egentligen. Det en gång upplevda kan återupplevas, vilket sker när monaden åter påverkas av liknande vibrationer, konfronteras med liknande intryck, försätts i liknande situationer. Av erfarenhet vet vi, hur ett minne från tidigaste barndom plötsligt kan stå inför oss med överväldigande klarhet.

Det är därför som "kunskap är återerinring" (Platon). Allt vi erfarit, lärt oss, bemästrat – i detta eller i föregående liv – finns bevarat i latent tillstånd. Det ojämförligt mesta återerinrar vi oss aldrig: intrycksfragment, minnesdetaljer, primitiva insikter, som vi längesedan vuxit ifrån i den ständiga evolutionen. Därtill finns en mängd tendenser och vanor, egenskaper och förmågor, som upprepats och blivit fast inristade i monaden under otaliga inkarnationer. Människan har en del sådant, som grundlagts redan i djurriket: till exempel rörelseförmåga, tredimensionell syn, sexualitet, aggressivitet, fåfänga, leklust. Speciella för människoriket är bland andra självmedvetenhet, språk, abstrakt tänkande, föreställningsförmåga, idealism. Sådana egenskaper och förmågor som kallas medfödda har i själva verket förvärvats i tidigare liv. De har sedan blivit latenta och återförvärvats kanske många gånger om. Varje gång aktualiseras de allt lättare.

Människan bär alltså på sitt förflutna i mycket högre grad än hon kan föreställa sig. Eftersom hon går framåt i sin medvetenhetsutveckling, betyder detta att hon latent bär på en sämre människa än hon aktuellt är, alla primitiva tendenser hon tror att hon lämnat bakom sig för länge sedan. Det beror på henne själv, hennes medvetna styrning av uppmärksamhet och intressen, om denna latens skall få tillfälle att återupplivas. Latensens makt och människans oförmåga eller ovilja att kontrollera sin medvetenhet är en del av förklaringen på det ondas problem. Människan är nämligen varken god eller ond i absolut mening. Hon står på den nivå hon uppnått och har nivåns både goda och dåliga egenskaper. Dessutom har hon alla lägre nivåers allt sämre egenskaper latent.

Det är därför som det är så viktigt, att människan söker återuppliva de positiva egenskaper och värdefulla förmågor som tillhör hennes nuvarande nivå av förståelse. Denna latenta livserfarenhet spänner över åtskilliga inkarnationer bakåt. Men hennes aktuella medvetande berör bara nuvarande inkarnation. Detta måste betyda, att vad människan uttrycker aktuellt – i kunskap, insikt och förståelse, egenskaper och förmågor, mångsidig kompetens och intressen – i ett visst liv endast är en bråkdel av hennes egentliga, latenta kapacitet. I esoteriken skiljer man därför mellan personlighet och individualitet. Individualiteten är den totala människan, medan personligheten är den lilla del, som aktualiseras i en viss inkarnation. Den aktuella personligheten består dels av återerinrat gammalt (inklusive vanor, tendenser etc), dels det lilla nyförvärv som människan hinner med under sitt korta fysiska liv. Det allra mesta av vad människan kan och förstår är alltså återerinrat. Endast en mindre del har hon förvärvat som helt nytt.

2.29 Dagsmedvetet och omedvetet

I alla naturriken har monaden ett dagsmedvetet och ett omedvetet liv. Det dagsmedvetna är vad jaget uppfattar i varje stundens nu. Människans dagsmedvetna består av sinnesförnimmelser, känslor, tankar och förnimmelser av viljan. Uppmärksamheten är centrum, fokus i det dagsmedvetna. Uppmärksamheten visar att jaget är närvarande. Det dagsmedvetna är därmed en försvinnande liten del av människans totala medvetenhet. Det ojämförligt mesta

av vad människans fysiska sinnen och överfysiska höljen registrerar går jaget förbi. Det är därför knappast överdrift att kalla det omedvetna för den egentliga människan.

Det omedvetna är dels undermedvetet, dels övermedvetet.

Det undermedvetna är det latenta. Det innehåller allt som någonsin passerat genom det dagsmedvetna, allt som monaden upplevat, alla erfarenheter den bearbetat, allt sedan dess medvetenhet väcktes till liv, alltså alla upplevelser långt före även inträdet i mineralriket. Varje inkarnation liksom avsätter ett eget lager av medvetenhet. Allt detta finns bevarat, ty det undermedvetna glömmer ingenting. Det finns bevarat som anlag till egenskaper och förmågor och tar sig uttryck i personligheten som karaktärsdrag, möjlighet till förståelse, "sinne" för allt möjligt.

Omedelbar förståelse för något betyder, att man bearbetat detta i tidigare liv. Det man inte förut haft erfarenhet av, kan man med möda lära sig att begripa. Begripandet måste arbetas fram steg för steg. Man kan lära sig begripa sådant man egentligen inte förstår, inte kan förstå ännu på flera inkarnationer. Den som förstår och den som bara begriper "talar inte samma språk". Det man förstår kan man också i regel tillämpa och förverkliga. Så ej det man enbart begriper. Allt detta har att göra med olika djup i livsupplevelsen.

Det övermedvetna är det potentiella. Det omfattar alla de högre slag av medvetenhet, som monaden ännu inte har aktiverat i evolutionen.

Till det övermedvetna hör inte bara det normalt sett övermänskliga, kausal medvetenhet och högre, utan också för majoriteten ännu okända skikt i människans typiska slag av medvetenhet. Exempel på de senare är, emotionalt, mystikernas upplevelse av allt livs enhet och "frid bortom allt förnuft"; mentalt, de stora tänkarnas upplevelse av ideernas syntes, ett förberedande stadium inför kontakten med det kausala.

Dagsmedvetna människan står i kontakt med sitt omedvetna. Hon tar ständigt emot impulser från sitt undermedvetna. De kan inge henne känslor, stämningar, tankar, skenbart ur tomma intet. De kan driva henne att tala och handla utan att hon förstår varför eller ens är medveten om sin handling. Mer sällan tar hon emot inspirationer från sitt övermedvetna, till exempel i form av intuition. I hylozoiken menas med intuition en omedelbar, riktig uppfattning av ett större orsakssammanhang. Den är en yttring av kausal medvetenhet.

Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall bli vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförglömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppbådar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt "bättre jag" (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande.

2.30 Viljan

Tidigare nämndes att hylozoiken skiljer mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis verkar direkt i urmaterien och i uratomerna. Materieenergin är dynamis' indirekta verkan i de sammansatta atomslagen 2-49. Den försvagas

med varje lägre atomslag, med varje steg av ökad uratomförtätning. Det är därför som rörelsen skenbart avstannar i det lägsta materieslaget, fast fysisk materia (49:7).

Materieenergin är alltså dynamis, uttryck genom materieaspekten. På motsvarande sätt är viljan dynamis, uttryck genom medvetenhetsaspekten. Dynamis är i sig blind, är ej medvetenhet och kan aldrig bli medvetenhet, ty rörelse och medvetenhet förblir evigt olika aspekter. Men medvetenheten kan utvecklas därhän, att den lär sig styra dynamis i materien, använda energierna och rikta dem mot ett mål. Det är denna förmåga, som kallas aktiv medvetenhet. Den ligger potentiell i monaderna men måste som alla förmågor utvecklas. Det sker inte med en gång utan först i evolutionen.

Involutionen är monadmedvetenhetens aktualisering.

Evolutionen är monadmedvetenhetens aktivering.

Aktualisering innebär att medvetenheten väcks, aktivering att medvetenheten gradvis lär sig behärska energierna.

Det finns lika många slag av vilja och aktiv medvetenhet som det finns materieslag. Det finns alltså 49 huvudslag av vilja i kosmos. Aktiveringen börjar i evolutionen nerifrån lägsta materien, 49:7. Människan har tre huvudslag av vilja: fysisk vilja (49), emotional vilja (48), mental vilja (47). Eftersom emotionalmedvetenheten är den mest aktiverade på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, så är emotionalviljan (begäret) nästan alltid starkare än mentalviljan (intellektuella föresatsen), utom för det fåtal som utvecklat mentalmedvetenheten till att dominera det emotionala. Men ett högre slag av vilja är potentiellt alltid starkare än ett lägre. I framtiden, när mänskligheten aktiverat den mentala medvetenheten lika mycket som den idag aktiverat den emotionala, kommer mentalviljan att dominera över emotionalviljan, liksom idag emotionalviljan behärskar den fysiska viljan. Då som först kommer människan också att göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse.

Viljan påverkar materien direkt. Människan bevisar det dagligen otaliga gånger med sin fysiska vilja, så snart hon rör en muskel. Emotional och mental vilja påverkar sina respektive materieslag, ger upphov till vibrationer i emotional- och mentalhöljena liksom i de omgivande materievärldarna. Ännu är viljan svagt utvecklad hos de flesta människor. När människan till slut fullständigt utvecklat emotional, mental och kausal subjektiv och objektiv medvetenhet, har hon också bemästrat de motsvarande slagen av vilja till fulländning. Med sin högre, kausala och mentala vilja kan hon då påverka fysisk-eteriska materien och åstadkomma önskade effekter även i fysisk synlig materia. Detta är den urgamla magin: tankens makt över materien. Magin kommer att förbli en hemlighet, ouppnåelig för alla utom det fåtal, som övervunnit frestelsen att missbruka den oerhörda makten och som för all framtid ställt sina förmågor i evolutionens tjänst.

2.31 Passiv och aktiv medvetenhet

Medvetenheten kan vara passiv eller aktiv. Att medvetenheten kallas passiv, betyder inte att den skulle sakna aktivitet; i så måtto är termen "passiv" missvisande. Men det betyder att medvetenheten saknar förmåga till egen aktivitet, att den inte har egen vilja. Medvetenheten måste då aktiveras utifrån. Så snart den yttre påverkan upphör, blir den passiva medvetenheten latent (slumrande). Aktiv medvetenhet har däremot förmåga till spontan aktivitet, har egen vilja.

Människan har både passiv och aktiv medvetenhet i sina fysiska, emotionala och mentala höljen. Passiva är sinnesintryck, när uppmärksamheten inte är med. Passiva är känslor och

tankar, när de liksom bara inställer sig, utan jagets kontroll, vilja, uppmärksamhet; när tanke- och känsloassociationer jagar varandra oupphörligt utan att vi medvetet styr eller vill dem. Men ingen medvetenhet "liksom bara inställer sig". All medvetenhet är aktiverad medvetenhet. Är den inte aktiverad inifrån monaden själv, så är den aktiverad antingen utifrån omgivande emotional- och mentalvärld eller genom robotfunktioner (vanor), som etablerats av monaden vid skilda tillfällen och sedan verkar utan monadens kontroll.

Det är alltså stor skillnad mellan "jag tänker" och "det tänker i mig". Envar kan själv övertyga sig om denna sanning genom en smula självviakttagelse. I själva verket fungerar människans höljen till mer än 90 procent som robotar, vilka upptar och förstärkt återger omgivande vibrationer, medan monaden–jaget passivt ser på, ofta inte ens det. Mindre än 10 procent av människans medvetenhet bestäms av henne själv. Resten är robotmedvetande: fysiskt, emotionalt och mentalt.

Människan är en monad, som gått igenom involutionen och arbetat sig igenom de tre lägsta naturrikena i evolutionen. Hon har hela involutionens passiva medvetenhet i 43–48 latent. Det är naturligt att denna latens måste prägla hennes liv i oerhört hög grad, allrahelst som hennes aktiva medvetenhet är jämförelsevis ringa utvecklad. Att människan är en evolutionsmonad, betyder alltså inte att hon i sin monadmedvetenhet utan vidare är aktiv, endast att hon har möjligheten. Hur aktiv hon vill vara, avgör hon själv.

2.32 Monad och hölje i samverkan

Alla naturens former har liv, något slag av medvetenhet. Allt liv har form, från atomer och molekyler till aggregat av dessa. Exempel på aggregat är organiska livsformer i fysiska världen och överfysiska höljen i högre världar. Också planeter och solsystem är aggregat, levande former.

Aggregaten av materieslagen 43–48 tillhör involutionen. Dessa livsformer kallas elementaler och har passiv medvetenhet. Exempel är människans höljen av överfysisk materia.

Aggregaten av fysisk materia, 49, tillhör evolutionen. Dessa livsformer, till exempel mineral, växt-, djur- och människoorganismer samt dessas eterhöljen, har en svag aktiv medvetenhet. Den visar sig bland annat i deras förmåga till självformning och ändamålsenlig anpassning till omvärlden.

Involutionens elementaler har ingen möjlighet till självaktiv medvetenhet. Men under påverkan utifrån blir de ofelbart aktiverade.

Genom sina olika riken lär sig elementalerna att uppta alla vibrationer de träffas av och återge dessa förstärkta. De blir med varje högre rike (lägre materievärld) alltmer fulländade i att reproducera vibrationer, alltmer perfekt följsamma robotar.

Monaderna i evolutionen behöver höljen för att kunna aktivera allt högre medvetenhet från 49 och uppåt. Utan sina båda fysiska höljen skulle människan sakna sinnesförnimmelser, utan emotionalhöljet skulle hon vara utan begär och känslor och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka. Monadens egna vibrationer är alltför svaga för att uppfattas av den själv. Men höljena återger dem mångfalt förstärkta. Höljena fungerar därmed som ett slags resonansbottnar, där monaden kan liknas vid den vibrerande strängen. Samtidigt som monaden måste ha sina höljen, är monaden som evolutionsväsen nödvändig för höljena, för att aktivera de annars passiva elementalerna. Monaden och höljena behöver varandra lika mycket för sin medvetenhetsutveckling.

2.33 Självaktivering som livsmening

Livets mening är medvetenhetsutveckling. Detta gäller alla monader, oberoende av det stadium de befinner sig på i manifestationen. För monaderna i evolutionen, och alltså även för oss människor, är utveckling detsamma som större självaktivering av den medvetenhet vi har: fysisk (49:2-7), emotional (48:2-7), mental (47:4-7). Därmed läggs den nödvändiga grunden för aktivering av ännu högre slag av medvetenhet: kausal (47:1-3), essential (46:1-7) etc.

Så snart människan tänker tankar hon inte vill kännas vid, hyser känslor hon inser ligga under hennes verkliga nivå, är det höljenas passiva medvetenhet och inte hennes monad, som bestämmer medvetenhetens innehåll. Så snart människan inte har uppmärksamheten riktad på något bestämt – antingen något i den inre, subjektiva världen eller i den objektiva yttervärlden – så är monaden inaktiv och jaget inte närvarande. Och när jaget är borta, är höljena herrar.

Höljena är goda tjänare men dåliga herrar. Nittio procent av allt vårt lidande beror på det enkla faktum, att vår monad inte vill kontrollera sina höljen. Höljena tar upp omgivningens negativa känslor genom telepati och förstärker dem. Monaden kan vägra ge dem uppmärksamhet, om den vill. Höljena bevarar otaliga minnen av negativa känslor och oförrätter (ofta inbillade), kränkningar, skuldkänslor, skam, depressioner. Minsta association monaden gör väcker minnena till liv, och monaden låter sig motståndslöst ledas genom samma upplevelser igen.

Enda möjligheten att bli kvitt detta lidande, enda vägen till bestående lycka är för människan att lära sig kontrollera sina höljesmedvetenheter. Det gör hon genom att vara självaktiv i medvetenheten så ofta och så mycket hon förmår. Hon kan driva upp förmågan att själv välja sin medvetenhet: det vill jag ha, det vill jag inte ha. Medvetenhetskontroll är möjlig och inses också till slut som nödvändig. Den utövar människan genom att lära sig bli uppmärksam, allt mer uppmärksam och sedan ständigt uppmärksam. Detta gäller såväl den inre, subjektiva världen som den objektiva yttervärlden. De högre, ädla känslorna, som alla egentligen vill äga i stället för de negativa, kommer inte av sig själva. De måste odlas fram medvetet genom att ständigt uppmärksammas, inskärpas i medvetandet. De befriande ideerna, nya insikterna, nya egna bearbetningarna och annan värdefull mental medvetenhet måste också hållas fast i medvetandet för att kunna bli levande krafter i vårt inre liv. Allt detta gör jaget genom en medveten akt av mental och emotional vilja. Antingen vi kallar detta för självaktivering, koncentration eller meditation, så är det samma sak. Det är också det snabbaste och säkraste sättet att nå högre medvetenhet.

2.34 Medvetandets enhet

Betraktad ur materieaspekten är kosmos på en gång en oerhörd mångfald och enhet. Monaderna, som ytterst utgör kosmos' enda innehåll, är först och främst individer. Individerna förenas till aggregat. Mindre aggregat uppgår i större, dessa i ännu större. Till slut har allt byggts samman till en enhet. Denna enhet kallar vi kosmos.

Betraktad ur medvetenhetsaspekten är kosmos alltid en enhet. Det finns i kosmos en enda medvetenhet – monadernas medvetenhet. Och i denna gemensamma medvetenhet har varje monad en oförlorbar del, så snart monadens individuella medvetenhet aktualiserats i involutionsprocessen.

Medvetenheten är således till sin natur både kollektiv och individuell. Dess kollektiva natur är den primära. Den individuella medvetenheten är sekundär och är uppkommen ur den kollektiva.

För att ge en liknelse är oceanen vattnets primära natur, vattendropparna som lösgör sig därur sekundära. Den kosmiska totalmedvetenheten är en sammanfattning av alla monaders medvetenhet, liksom oceanen är enheten av alla vattendroppar. Denna liknelse är så nära man kan komma att begripa enhetsmedvetandets natur, som man dock måste uppleva för att förstå.

Varje monad har sin individuella medvetenhet. Varje sammansatt atom och molekyl har dessutom sin gemensamma medvetenhet. Varje aggregat, hölje, värld, planet, solsystem har sin totala medvetenhet. Varje sammansättning av materia, hur lös och flyktig den än är och om så bara av två eller tre atomer, har en gemensam medvetenhet. Det finns alltså lika många slag av gemensam medvetenhet som det finns slag av materieaggregat. Vart och ett av dessa oräkneliga medvetenhetskollektiv har också sitt eget minne av allt det genomlevat. Det är ett minne som fortsättningsvis finns bevarat i varje ingående atom.

Med varje högre värld i evolutionen och expansionen (från värld 49 och "uppåt") blir medvetenheten alltmer intensiv och omfattande, energierna allt mäktigare och mer genomträngande. Därför får också monaden under sin evolution och expansion en helt ny uppfattning av verkligheten med varje högre värld den når. Perspektivet vidgas ofantligt med varje högre värld, och de lägre världarnas uppfattning av de tre verklighetsaspekterna ter sig ur de högre världarnas synpunkt ohjälpligt begränsad. Det var detta faktum, som ursprungligen menades med talesättet, att verkligheten är "illusion", eftersom det inte finns någon gemensam verklighetsuppfattning giltig för alla förrän i den högsta kosmiska världen (värld 1).

2.35 Kollektivväsen

Varje värld, varje planet, varje solsystem och så vidare har alltså sin egen kollektiva medvetenhet. Ett sådant kollektiv utgör materiellt sett ett enhetligt väsen. Det är alltid ett hölje för en monad, som i expansionen har ett avsevärt försprång (om minst ett naturrike) före övriga monader, som ingår i höljet. Denna monad dominerar höljet med sin medvetenhet och är dess "jag". De övriga monaderna i höljet kan stå på sinsemellan vitt skilda stadier i utvecklingen. Monaderna i involutionen bildar kollektivt höljen åt dem i evolutionen. Monaderna i evolutionen bildar kollektivt höljen åt dem i expansionen.

Ett exempel skall klargöra detta. Alla människor utgör tillsammans ett kollektiv. Vi är ingalunda skapelsens herrar utan har en blygsam ställning i de större sammanhangen. Vårt mänskliga naturrike ingår tillsammans med de tre lägsta rikena, ett femte och ett sjätte – essential- och manifestalrikena – i planetens kollektivmedvetenhet. Låt oss kalla denna gemenskap för det planetära väsendet. I detta enhetliga väsen finns en brännpunkt av högre intelligens, som dirigerar hela planetlivets vidare evolution. Det är en monad, som i sin medvetenhetsexpansion för länge sedan passerat inte bara planetbunden medvetenhet (46–49) utan också solsystembunden (43–45). I själva verket har denna monad uppnått tredje gudomsriket (29–35). Vi kan kalla denna monad för vår planets "gud", om vi vill. I hylozoiken föredrar man beteckningen planethärskaren.

Omkring sig har planethärskaren en stab av medhjälpare. Detta är planetregeringen, vars medlemmar har åtminstone 42-medvetenhet. Allt som sker inom solsystemet (43–49) innesluts således i deras vetande och förmåga. Planetregeringen har i sin tur ett exekutiv, en vitt förgrenad

organisation av individer tillhörande femte och sjätte naturrikena. Exekutivet kallas planethierarkin. Det har till uppgift att verkställa den generella plan för det planetära livets evolution, som planetregeringen upprättat. Vissa av planethierarkins medlemmar har frivilligt inkarnerat i mänskligheten. Det är dessa, som grundat och sedan lett de esoteriska kunskapsskolorna.

Planethierarkins och planetregeringens medlemmar lever inte enbart i sina övermänskliga världar. De lever dessutom i fysiska världen och har individuella fysiska höljen – alla dock inte organismer som vi – för att bättre kunna övervaka evolutionen i den svåraste av världar. Faktum att deras individuella materieaspekt (höljen) är lika begränsad i rummet som våra mänskliga organismer, hindrar inte att deras medvetenhets- och viljeaspekt omspänner hela planeten och – beträffande dem i organisationens högre grader – hela solsystemet och bortom. Förmågan till expansion tillhör monaden, inte dess höljen.

2.36 Människans väg till enheten

I alla manifestationens riken är medvetenheten en enhet. Detta gäller såväl involutionen som evolutionen och expansionen. De monader, som ingår i och bygger upp ett involutionsväsen (elemental), har gemensam medvetenhet. Elementalen, monadhöljet, fungerar som en enhet. Evolutionsrikenas monader bildar medvetenhetskollektiv, de också. I de tre undermänskliga rikena är i själva verket den kollektiva medvetenheten viktigare än den individuella. Tänk bara på djurens hjordinstinkt och andra otaliga exempel på artinstinkten, som är den kollektiva medvetenhetens uttryck i dessa riken!

Människoriket är det enda naturrike, där individen uppfattar sig som isolerad från allt annat liv. Men denna isolering är nödvändig för att människomonaden skall utveckla det nya slag av medvetenhet, som präglar monaden från och med människoriket: självmedvetenheten, insikten om att vara ett eget jag. För att jaget inte skall drunkna i den kollektiva medvetenheten måste det under ett begränsat stadium få känna sig vara något från allt annat skilt. Dess individualitet och egenart, förmåga att hålla fast vid sin egen sanning, måste utvecklas och befästas, och de kollektiva intressena får tills vidare stå åt sidan.

Här har vi förklaringen på mycket av det som kallats "människans förbannelse". Oförmögen att identifiera sig med andra i deras medvetenhet, okänslig för andras lidanden, trampar människan på annat livs lika rätt till existens och lycka. Människan är ofta aggressiv, brutal, grym. Men den grundläggande balanseringslagen i tillvaron – som när den yttrar sig i medvetenhetsaspekten kallas skördelagen – ser till att hon får skörda allt, att allt lidande hon vållar andra kommer tillbaka till henne med samma effekt. Långsamt och i regel på lidandets väg kommer människan till insikt om att enhetens lag gäller hela tillvaron och allt liv.

I de övermänskliga rikena (från och med värld 46) lever individerna åter i kollektiv med gemensam medvetenhet. Men denna essentiala (46) enhet och den instinktiva (47–49) enheten i de undermänskliga rikena är av helt olika kvalitet. I essentialriket är individen permanent självmedveten. Det är till denna självmedvetenhet som enhetsmedvetandet är knutet, så att individen förnimmer det egna individuella jaget inom det mycket större kollektiva jaget. Han förnimmer sin självidentitet utan isolering från eller opposition mot andra individer i kollektivet, själv- och gruppmedvetna liksom han. Essentialindividerna har inträtt i ett högre medvetande, där allas samarbete och lycka är det enda väsentliga, där vars och ens erfarenheter delas av alla i det gemensamma arbetet på att hjälpa allt lägre liv upp till det essentiala livet.

2.37 Naturrikena och aktiveringen

Monadens förvärv av självmedvetenhet i människoriket innebär visserligen en förlust av det instinktiva kollektivmedvetande monaden förvärvade i de tre lägre naturrikena. Men självmedvetandet är en förutsättning för utvecklingen av det högre slaget av enhetsmedvetande, det essentiala (46). På det sättet innebär de successiva naturrikena bestämda etapper i monadens evolution. De lägre rikena är förutsättning för de högre, och förrän individen lärt sig allt som finns att lära i ett lägre rike, kan han inte övergå till närmast högre.

Övergången till ett högre rike från ett lägre är definitiv. En människomonad kan inte åter bli en djurmonad, lika litet som en djurmonad kan bli en växtmonad eller en växtmonad kan bli en mineralmonad. Däremot är återfall till en lägre nivå av medvetenhet inom samma naturrike alltid möjligt, beroende på att egenskaper och förmågor, som förvärvats i en viss inkarnation, inte utan vidare behöver aktualiseras på nytt (återerinras) i ett senare liv.

De olika naturrikena bildar en obruten kedja från lägsta fysiska medvetenhet i mineralriket (49:7) till medvetenheten i högsta kosmiska riket (1–7). Varje högre naturrike är blomman och fulländningen av närmast föregående, är dess ideal, omedvetet eller medvetet eftersträvat av dem i lägre. Människan kommer alltid att känna sig ofullkomlig i människoriket, ty den fullkomliga människan, den allsidigt utvecklade och harmoniserade människan är övermänniskan, monaden i essentialriket.

2.38 Förvandlingslagen och formlagen

Allt liv har form, från atomer, molekyler, monaders höljen till planeter, solsystem, aggregat av solsystem och hela kosmos. Alla dessa former lyder under förvandlingens lag. De formas, förändras, upplöses och formas på nytt. Detta är oundvikligt, eftersom inga materieformer i längden står emot de genomströmmande kosmiska energiernas slitande inverkan. De uratomer, som bildar dessa materiesammansättningar, får därigenom tillfälle att ständigt göra nya erfarenheter i nya former. Alla lär av allt.

Uratomerna (monaderna) står på oerhört skilda stadier i utvecklingen av sin medvetenhet. Det vida övervägande flertalet har ännu ingen självständig medvetenhet. De bildar höljen åt det fåtal monader, som kan ta höljena i besittning, bli jag i höljena. Höljesmonaderna påverkas av jagets oerhört kraftigare medvetenhetsvibrationer, stimuleras till större aktivitet och klarare medvetenhet. Samtidigt tjänar höljet jaget, utgör det "organ" jaget behöver för sin fortsatta utveckling.

Monaderna är det enda oförstörbara i kosmos. Det finns ingen "död", endast nya former för monaden att uttrycka sin medvetenhet genom. När formen fyllt sin tillfälliga uppgift för monadens evolution, upplöses den.

Formlagen gäller monaden i växt-, djur- och människorikena. Den säger, att monaden efter formens upplösning (den så kallade döden) erhåller en ny likartad livsform, och att denna process upprepas tills monadens medvetenhetsutveckling kräver en artskild högre form, en mer ändamålsenlig möjlighet att skaffa ökad erfarenhet. De successivt allt högre formerna tillhandahålls av naturrikena, där varje rike också innebär att ett nytt hölje tillkommer, en möjlighet till ett nytt högre slag av medvetenhet. Serien allt högre (från det fysiska räknat) världar i kosmos tillhandahåller alltmer förfinade livsformer åt monaden under dess fortsatta evolution och expansion.

När monaden lämnar människoriket för att uppgå i det övermänskliga femte naturriket, lämnar den också alla sina mänskliga livsformer, alla sina fem höljen. Även kausalhöljet upplöses då. I femte naturriket har monaden självgjorda höljen, först av kausal- (47) och essentialmateria (46) enbart, senare även ett hölje av superessentialmateria (45).

För monaderna i essentialriket finns inget tvång att reinkarnera, att antaga livsformer i de tre lägsta världarna (47–49). Dessa jag inkarnerar emellertid ofta i mänskligheten, frivilligt, av kärlek och medkänsla för vilsegångna mänskligheten, för att bli våra ledare och lärare. Historien har bevarat namnen på endast några få sådana individer och givit en förvrängd framställning av deras arbete.

2.39 De tre lägsta naturrikena

De tre undermänskliga rikena når sin fulländning med människan, som representerar fjärde naturriket. Monaderna i mineral-, växt- och djurrikena aktiverar efter hand fysisk, emotional och mental medvetenhet. Denna trefaldiga medvetenhet har människan gemensam med den lägre evolutionen. Hon aktiverar den slutligen till mänsklig fulländning: fysisk 49:2, emotional 48:2, mental 47:4, varefter all lägre medvetenhet syntetiseras i eller ersätts med den kausala 47:2,3.

Så är det alltid i evolutionen: ett lägre slag av medvetenhet är nödvändigt för att aktivera ett högre. När den högre medvetenheten väl är i funktion, ersätter denna den lägre och når dessutom mycket längre. Den kausala medvetenheten innehåller allt väsentligt av fysisk, emotional och mental medvetenhet men har dessutom sin egen avsevärt högre kvalitet, större intensitet och genomträngningsförmåga. Dess verklighetsuppfattning är ojämförligt överlägsen all lägre medvetenhets.

Monaden har grovfysisk medvetenhet (49:5-7) från och med mineralriket, eterisk fysisk medvetenhet (49:2-4) från och med växtriket och emotional medvetenhet (48) från och med djurriket. Detta betyder givetvis, att monaderna i de olika rikena har motsvarande materiehöljen. Mineralmonaden har ett oorganiskt fysiskt hölje. Växtmonaden har förutom organismen även ett eterhölje, och djuret har dessutom ett emotionalhölje. Dessa är mineral-, växt- och djurmonadernas individuella höljen. Dessutom har dessa monader kollektivt och artvis tillgång till högre höljen, vilka möjliggör högre medvetenhet än de individuella. Människans unika hölje är kausalhöljet (47:1-3).

Vilket naturrike monaden tillhör, bestäms alltså av antalet individuella höljen.

I mineralriket är den huvudsakliga medvetenheten knuten till synliga fysiska världen (49:5-7), som mineralmonaden uppfattar enbart subjektivt. Mineralmonaderna lär sig i den fasta materien (49:7) uppfatta skillnaderna i temperatur och tryck. Det är i detta molekylarslag, som vibrationerna blir tillräckligt massiva för att monaden skall börja uppfatta skillnaden mellan inre och yttre verklighet, mellan den egna medvetenheten och omvärlden. Därmed läggs grunden till aktiveringen av den objektiva fysiska medvetenheten (i 49:5-7), som når sin fulländning i djur- och människorikena. Medvetenheten i mineralriket yttrar sig efterhand som tendens till upprepning. Efter otaliga erfarenheter blir den till organiserad vana eller natur. Detta kan vi se i mineralrikets otaliga egenartade former, till exempel iskristaller, vilkas perfekt symmetriska former beror på genom minne och vana utbildad egenart. När medvetenheten gradvis ökar, uppstår en strävan efter anpassning.

Växternas viktigaste medvetenhet är den fysisk-eteriska (49:2-4). Det innebär, att de uppfattar de fysiska livsenergiernas verkan inom den egna organismen. Denna fysisk-eteriska medvetenhet ligger hos människan normalt under det dagsmedvetnas tröskel. Hon förnimmer det mera som energi, fysisk vitalitet eller brist på sådan, beroende på eterenergiernas rytmiska flod och ebb. Växtmonaderna strävar efter att uppfatta den första svaga emotionala medvetenheten. De lär sig efter hand att uppfatta emotionala vibrationer från omgivningen och att i dessa känna igen de två grundemotionerna: attraktion eller "kärlek" och repulsion eller "hat". Det betyder att växterna förnimmer, om man älskar eller hatar dem.

Medvetenheten är även i växtriket nästan enbart subjektiv. Uppfattningen av den fysiska omvärlden är mycket bristfällig. Först i djurriket, med utvecklingen av organismens nervsystem och sinnesorgan, blir en mer vidsträckt objektiv uppfattning möjlig. Även om denna rör enbart den fysiska världens tre lägsta molekylarslag (49:5-7), har den oerhörd betydelse för den vidare evolutionen, också i människoriket. Först med den objektiva medvetenheten upplever individen kontrasten mellan sig själv och omvärlden så starkt, att självmedvetenheten kan utvecklas. Den objektiva medvetenheten är alltså en förutsättning för den fortsatta evolutionen i människoriket.

Djurriket utbildar den emotionala medvetenheten till stark aktivitet. De repellerande emotionerna dominerar djuren och yttrar sig i fruktan och aggressivitet, som förekommer genom hela djurriket. Mot slutet av vistelsen i djurriket och i dess högre arter aktiverar monaden de attraherande emotionerna. De yttrar sig i omsorgen om avkomman och husdjurens tillgivenhet till människan. På djurrikets högsta nivåer aktiveras också en första mental individualmedvetenhet (47:7), som vi märker i de högsta djurarternas läraktighet och strävan att förstå människorna.

2.40 Gruppsjälarna och transmigrationen

Monadernas övergång från mineralriket till växtriket, från växtriket till djurriket och från djurriket till människoriket kallas transmigration. Denna kan aldrig gå baklänges. Att biologiska arter degenererar, betyder inte att monaderna i dessa former skulle falla tillbaka i evolutionen utan är ett fenomen, som berör endast de fysiska formerna. Monaderna går vidare i högre arters nya former.

För att kunna transmigrera till ett högre naturrike måste monaden lära sig att mottaga och anpassa sig till vibrationerna från ett högre materieslag än monaden dittills aktiverat: i mineralriket eteriska, i växtriket emotionala och i djurriket mentala. För att kunna övergå till övermänskliga femte riket måste människan lära sig mottaga och anpassa sig till såväl kausala som essentiala och superessentiala (47–45) vibrationer.

Till att börja med är monaden okänslig för dessa vibrationer. De tjänar då enbart till att vitalisera höljena. Så till exempel vet människans inte, att ändamålsenliga energier från hennes kausalhöljet vitaliserar alla de lägre höljena och i sista hand organismen med eterhöljet. Hon vet inte heller, att dessa energier är källan till hennes fysiska hälsa likaväl som psykiska välbefinnande. Så småningom lär hon sig uppfatta medvetenhetsinnehållet i dessa kausalenergier såsom mäktiga ideer. Och när människomonaden till sist kan leva med sin normala dagsmedvetenhet i detta slags medvetenhet, har den tagit steget över till övermänniskoriket.

Genom att mineralerna uppsuges av växter får mineralmonaderna i växternas eterhöljen uppleva vitaliseringsprocessen och bada i etervibrationer. Därmed lär sig mineralmonaderna att

mottaga och anpassa sig till etervibrationerna (lägst 49:4). Detta är en förutsättning för att övergå till växtriket. Växtmonaderna utvecklas snabbast när deras livsformer förtäres av djur och människor och monaderna därmed utsätts för de högre väsendenas starka emotionala vibrationer. Däremot gynnas inte djurmonadernas evolution, när människan förtär djur. Transmigrationen till människoriket sker nämligen inte på sätt som till växt- och djurriket utan förutsätter monadens egen ansträngning. Tvärtom motverkar animalisk kost förfiningen av människans organism med eterhölje och försvårar därmed den naturenliga aktiveringen av eterisk objektiv medvetenhet (49:2-4), så kallad eterisk syn.

I de tre lägsta naturrikena bildar monaderna så kallade gruppsjälar. En gruppsjäl är ett gemensamt hölje för en grupp monader, som befinner sig på samma nivå i sitt rike och tillhör samma art. Under tiden mellan inkarnationerna är monaden innesluten i gruppsjälen. När monaden inkarnerar i en ny organism, ikläds den individuella höljen av gruppsjälens materia. Vid inkarnationens slut återbördas monaden till gruppsjälen, och dess individuella höljen upplöses i denna. Erfarenheter monaden gjort under inkarnationen motsvaras av medvetenheten i emotional- och mentalmolekyler, som monaden införlivat med sina höljen. När dessa höljen sedan upplöses i gruppsjälen, berikas denna med de nya molekylerna, och de individuella erfarenheterna kommer alla monader i gruppen tillgodo. Även under inkarnationen står monaderna i magnetisk kontakt med sin gruppsjäl och har del av dess samlade erfarenhet. Detta är hylozoikens förklaring av artinstinkten, ett annars oförklarligt fenomen.

Det finns tre slags gruppsjälar eller gemensamhetshöljen: mineral- växt- och djurgruppsjälar. I mineralriket är eter-, emotional- och mentalhöljena gemensamma för gruppen och endast den grovfysiska formen individuell. I växtriket är emotional- och mentalhöljena gemensamma. I djurriket består gruppsjälarna av enbart mentalhöljena. Djuret har alltså tre egna höljen: organism, eterhölje och emotionalhölje.

Ju högre en djurart står i evolutionen, desto färre individer ingår i artens gruppsjälar.

Metoden med gruppsjälar underlättar enormt monadernas evolution i dessa lägre naturriken, där materien är som trögast och medvetenhetsaktiveringen därför som svårast. Utan gruppsjälens gemensamma aktivering skulle individen vara uteslutande hänvisad till sin individuella insats för sin evolution. Denna skulle bli alltför liten på dessa tidiga stadier av självaktivering, och evolutionen i dessa riken skulle ta orimligt lång tid.

Monadernas transmigration från mineral- till växtriket och från växtriket till djurriket sker omärkligt och automatiskt.

Deras transmigration från djurriket till människoriket är en helt annan sak. Den kallas kausalisering och innebär att den dittillsvarande djurmonaden erhåller ett kausalhölje (47:1-3), ett individuellt hölje. Detta kausalhölje omsluter den nyblivna människomonaden, är dess egentliga mänskliga hölje och kan aldrig inkarnera i en djurorganism. Kausalisering förutsätter intensivast möjliga ansträngning som ett djur är mäktigt, högsta möjliga emotionala och mentala kapacitet möjlig i det riket. Kausalisera kan därför endast de högst utvecklade individerna av de högst stående arterna: apa, elefant, hund, häst och katt. Dessa fem arter bildar också gruppsjälar med mycket få individer.

2.41 Människoriket

Människoriket är det fjärde naturriket. I monadernas evolution är det den större etapp, som sträcker sig från högsta möjliga animala förmåga till högsta mänskliga kapacitet – eller till lägsta övermänskliga, om man så vill uttrycka saken.

I medvetenhetshänseende finns ingen definitiv gräns mellan djuren och människan. Ty den nykausaliserade människan är ofta mindre intelligent än de högst stående individerna i djurriket, har svårare än de att orientera sig i tillvaron, detta på grund av att hon i och med kausaliseringen förlorat den gemensamma medvetenhet, som gruppsjälen möjliggjorde. Det som definitivt skiljer människan från djuren är istället kausalhöljet, monadens enda odödliga hölje ("själ") genom alla inkarnationerna i människoriket.

Vilket stadium människan än står på i sin utveckling, vilket kön, vilken ras, nation, religion hon än tillhör, har hon alltså en "odödlig själ". Därmed har varje människa lika stor rätt som alla andra till liv, frihet och personlig okränkbarhet, rätt att bli betraktad och behandlad av alla som en broder.

Alla människors lika rätt betyder dock inte jämlikhet i den meningen, att alla står på samma utvecklingsnivå. Det är lika stor skillnad i medvetenhet mellan en nykausaliserad människa och en människa, som är i färd med att övergå till femte naturriket, som mellan lägsta och högsta art i djurriket. Människoriket spänner över ett mycket brett register av olika slags lägre och högre emotional och mental medvetenhet. Under sin evolution som människa i tiotusentals inkarnationer får monaden tillfälle att göra alla de mest olikartade erfarenheter, lära känna medmänniskorna från alla deras sidor, vara och verka i alla slags situationer, deltaga i och utsättas för alla slags skändligheter och så vidare.

Monadens väg genom människoriket utgöres av en lång serie allt högre nivåer. Nivåerna är 777 till antalet, ett på samma gång symboliskt och reellt tal. De 777 nivåerna grupperas i fem huvudsakliga stadier efter de medvetenhetsslag, som främst aktiveras på respektive stadium i tur och ordning:

stadium	antal nivåer	mest framträdande medvetenhet
barbar-	400	lägre emotionala
civilisations-	200	lägre mentala
kultur-	100	högre emotionala
humanitets-	70	högre mentala
idealitets-	7	kausala

På varje nivå använder människan flera inkarnationer. Antalet beror på hur lång tid det tar för henne att lära sig vad nivån i fråga avser. På lägsta nivåerna återstår allt mänskligt att lära. De erfarenheter, som göres och de egenskaper som utvecklas här, är sådana, som den härskande livsokunnigheten kallar "dåliga". Men esoterikens livskunskap ser djupare, vet att alla sådana erfarenheter är nödvändiga, eftersom de medför nödvändiga lärdomar. Dessa lärdomar skulle i annat fall icke ha blivit gjorda. De var de enda möjliga på den nivån, och tack vare dem kunde människan utvecklas vidare till närmast högre nivå.

Den slutsats man kan dra av detta är, att våra moraliska omdömen om varandra saknar berättigande, eftersom de bygger på hat och okunnighet. Vi människor är varken goda eller onda i absolut mening. Vi står på en viss nivå, har de såväl goda som dåliga egenskaper som hör till nivån men saknar ännu så länge de allt högre nivåernas allt bättre egenskaper. Enligt det

godas lag följer människan det högsta goda hon verkligen inser och förstår, inte av yttre tvång och plikt utan därför att det är ett behov och en glädje för henne att få göra det. Det individer på lägre stadier anser vara rätt och gott ter sig för dem på högre stadier som torftiga ideal, rentav orätta och onda. Men så måste det vara, om det finns lägre och högre och om ständig utveckling mot högre är ett faktum.

Utvecklingstempot i människoriket är olika på olika stadier. Det går avsevärt saktare på de båda lägre stadierna, där människorna inte självmant vill utveckla sina högre anlag, än på de högre, där insikten om att livets mening är medvetenhetens utveckling växer sig allt starkare. På barbarstadiet fordras i regel 100 inkarnationer eller mer för varje nivå. Tempot accelereras med den vidare evolutionen, så att hela idealitetsstadiet kan avverkas på sju inkarnationer: en per nivå. Stora skillnader råder mellan individer. De, som instinktivt anpassar sig efter livslagarna för allt livs frihet, enhet och utveckling, lär sig snabbare och går fortare fram. De, som vill hävda sig på annat livs bekostnad, fördröjer sin evolution obegränsat.

Människans evolution styres av sju grundläggande livslagar. Dessa är lagarna om alla människors frihet, enhet, utveckling, självförverkligande, gemensamma ödes- och skörderelationer, självaktivering. Ju förr människan söker förstå och tillämpa dessa livslagar, desto bättre går det för henne både som individ och i relation till andra. I esoterisk mening är kultur detsamma som liv enligt livslagarna, omedvetet eller medvetet tillämpade. För att kunna förstå livslagarna måste man först ha tillämpat dem. Det är på kulturstadiet (högre emotionalstadiet) som behovet av, längtan efter ett sådant liv först vaknar. På humanitetsstadiet (högre mentalstadiet) underbyggs den emotionala längtan efter ett sådant liv med mental förståelse för dess förutsättningar, balanserad insikt om livslagarnas natur, uttryckssätt och ändamål. På idealitetsstadiet blir förverkligandet allra effektivast. Människan har då förvärvat kunskap och förmåga nog till att omforma sig till det mänskligt sett ideala. Alltjämt befinner sig c:a 85 procent av mänskligheten på barbar- och civilisationsstadiet, där egoismen och de fysiska och lägre emotionala intressena är de härskande motiven och där intresset för livslagarna och medvetenhetens aktivering är svagt eller obefintligt.

2.42 Kunskapen om utvecklingsstadierna

Kunskapen om människans utvecklingsstadier hör till det viktigaste i hylozoiken, eftersom den ger perspektiv på vad vi är och vart vi är på väg. Hela människouppfattningen inom vetenskap, teologi, filosofi, psykologi, pedagogik och politik kommer att förbli snedvriden, tills man accepterat de grundläggande sanningarna om reinkarnation, medvetenhetens evolution, evolutionens olika stadier och livslagarna.

I vår tid gäller som en självklar sanning, att alla människor är jämlika. Från början menades med detta enbart att alla skulle vara lika inför lagen och ingen få inneha rättigheter utan motsvarande skyldigheter, dvs privilegier på grund av börd, förmögenhet, religion, nation, ras, kön etc. De jämlikhetskraven finner också stöd i livslagarna. De är alltjämt långt ifrån tillgodosedda, och vi må alla göra vårt bästa för att de skall tillgodoses. Men vad som inte hör till den ursprungliga idén utan är förvanskning av den är uppfattningen att alla människor föds med i stort sett samma förutsättningar och att framför allt miljön under uppväxtåren formar människan till vad hon är. Resultatet av en sådan förvillelse har blivit att man strävar efter att utjämna de naturliga olikheterna mellan individerna. Detta ser vi tydligt i dagens skolsystem.

Vår tids pedagoger har ingen aning om de oerhörda skillnaderna i nivå också mellan unga människor i samma ålder.

Visserligen får människan i varje inkarnation repetera sin föregående utveckling i människoriket i stora drag. Det innebär, att en människa, som i föregående liv uppnått humanitetsstadiet, kanske åter uppnår det i trettiofemårsåldern efter att ha avverkat barbar- och civilisationsstadierna i barndomen och kulturstadiet i ungdomsåren. Det säger sig självt, att detta återförvärv av det latenta skulle ske snabbare och mindre smärtsamt med förstående föräldrar och lärare.

Det blir alltså en uppgift för framtidens pedagoger att i en årskull barn, som alla brottas med barbar- och civilisationsstadiernas problem, urskilja vilka som latent är på kulturstadiet, några rent av på humanitets- och idealitetsstadierna, och ge dem olika undervisning efter deras olika behov och möjlighet till förståelse. Framtidens politiker, med solida insikter i utvecklingsstadiernas realitet, kommer att stifta lagar med syftet att gynna vars och ens medvetenhet på hans nivå. Visserligen blir "ojämlikheten" större av detta, men inte genom att någon får komma mindre till sin rätt utan genom att många får komma mera till sin rätt än hittills. Samtliga får också nytta och glädje därav, eftersom "de många blir desto visare i morgon, ju visare de få är idag", dessa få, som alltid varit de mångas ledare, lärare och exempel.

Kunskapen om människans utvecklingsstadier förklarar mycket som annars förblir psykologiska gåtor. Varför är människor så olika, har så olika bredd och djup i förståelse, olika förmåga att handla och förverkliga? Varför är somliga utpräglade egoister, medan andra viger sina liv åt att tjäna något som är större än de själva? Svaret ligger helt naturligt i olika ålder i människoriket, olika utvecklingsstadier.

Det må klart sägas ut, att utvecklingsstadier inte är detsamma som utbildningsstadier. Det finns gott om exempel på olärda människor på högre nivåer som har avsevärt större livsförståelse och sunt förnuft än lärda på lägre nivåer. Motsvarande gäller om samhällets ekonomiska klasser. Det finns individer på såväl högre som lägre stadier i alla klasser och socialgrupper. För att förstå utvecklingsstadiernas realitet måste vi komma bort från ytliga, fysiska bedömningsgrunder, lära oss se till den inre människan. Man kan säga, att utvecklingsstadiet i stort sett framgår av individens syn på rätt och orätt, hans insikt om ansvar för allt som sker, hans förmåga av osjälviskt handlande.

När kunskapen om utvecklingsstadierna blir allmännare, kommer den att hjälpa människan att utvecklas snabbare, eftersom hon då inser att varje stadium har sitt relativa värde och sin ofrånkomliga begränsning. Det gäller att hela tiden sträva vidare, inte fastna på uppnådd nivå och anse den slutgiltig. Emotionalstadiet kan avverkas snabbare, när man inser att känslan inte är allt, att mystikern eller helgonet inte är ofelbar auktoritet i kunskapsfrågor, bara därför att han är emotionalt så förädlad, "så underbar". Därnäst, på mentalstadiet, kan människan lära sig av med tendensen att lita till sitt överlägsna intellekt att förstå och bedöma allting utan tillräckliga fakta, när hon fått veta att det finns ett ännu högre intellekt, det kausala, med en förmåga av direkt kunskap, som mentala intellektet icke äger.

Hylozoikens värde framgår bland annat av att den visar alla stadiers relativitet och begränsning men också – inom dessa ramar – deras omistliga värden. Fysikalisten säger att människan är ett djur. Mystikern säger att människan är gud. Hylozoikern avvisar båda påståendena såsom osanna, hänvisar istället till en urgammal kunskap om människan såsom en varelse under evolution med djuret latent (eftersom hon en gång varit djur) och guden potentiell

(eftersom hon skall bli gud). Mystikern liksom yogafilosofen gör tankefelet att blanda ihop aktuellt (förverkligat) och potentiellt (möjligt).

Det är en avgörande insikt, som hylozoiken möjliggör, att alla högre medvetenhetstillstånd individen uppnår, alla högre förmågor och egenskaper individen han förvärvar, är resultatet av hans eget arbete på självförverkligande. Alla högre väsen i kosmos, också de högsta gudomliga, är kollektiv av monader. Varje sådan monad har gått den långa vägen från omedvetenhet via självmedvetenhet till allt högre kosmisk medvetenhet och förmåga, till sist kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla gudar är produkter av den i hela kosmos genomgående medvetenhetsutvecklingen. Alla är monader, som från början varit underkastade samma betingelser för aktualiseringen av sina potentiella egenskaper och förmågor.